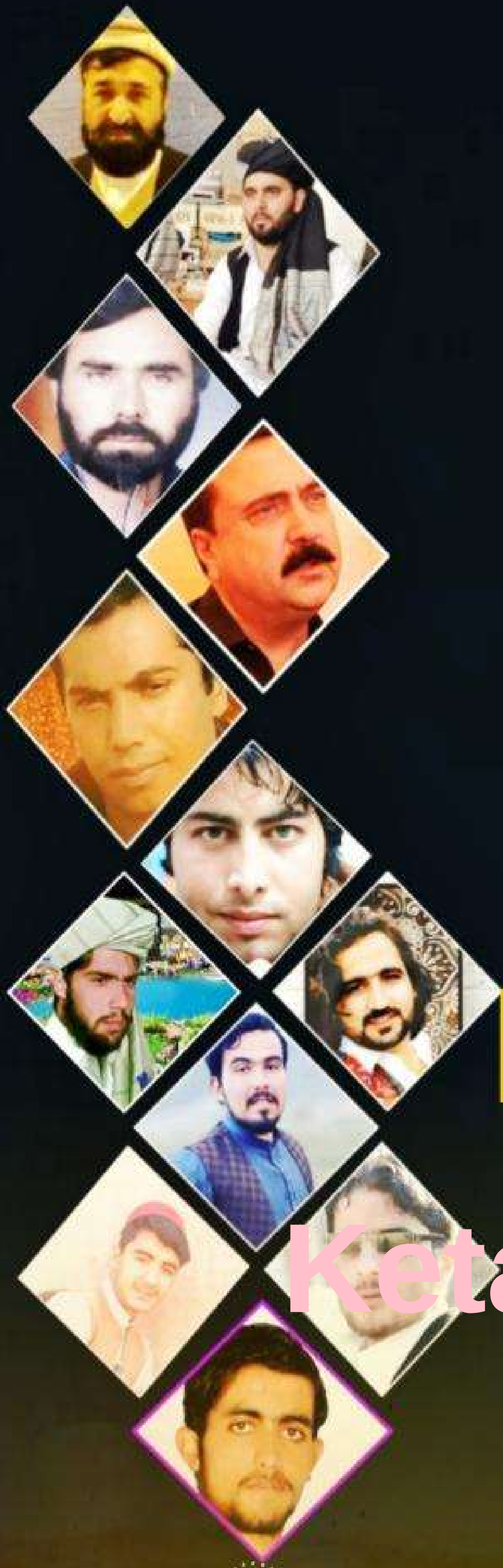

غزلیز

ماښامونه

د بېلابېلو شاعرانو په زړه پورې غزلونه!

Ketabton.com

راټولونه او ترتیب: ګلبدین "فیضان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

نوم : غزلیز ماښامونه

راټولونه اوترتیب: ګلبدین (فیضان)

شاعران : پیرمحمد(کاروان)،خالد(ریحان)،ممتاز(اورکزی)،

درویش(دراني) ،اروابنادمحیب الله (بهرام)، ،محمد ګل (منصور)،شهنواز(باقر)،ثناالله (ضیوال)،نوروزخان(ذکي) نصیر(آرمان)،نصیر(اتل) او ګلبدین (فیضان).

دپي ډي ایپ بڼي ترلاسه کولو پته

http://solimanmountain.weebly.com

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سبا چې سر زمـــــــــا په تیره د لحد لګیږي
راځه چې نن مـــې زړه له تا سره بې حد لګیږي
صمد به عـــــــفوه راته کاندي د صنم د مینې
په زړه مـــــې خوږ چې قل هو والله احد لګیږي
ښـــــــــکلا پلویه له پښو هغه بدرنګي غورځوه
چـــــــې د لاس تیره یې په غاښ د محمد لګیږي
پــــه یوه داسې کیف مین یم چې له ښه نه ښه دی
د شپـــې د ستوریو ډک آسمان به په چا بد لګیږي
لکه لیــــــــــــــنده کږه له لرې نڅاګره ښکلا
مقصـــــد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لګیږي
چې سُر و تال د بودۍ ټال ټول د کاروان دي یاران
له ګلـــــــــــغزلې له نغمې سره یې خود لګیږي

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه زمری دی بس خطاوې به ترې کيږي

د هوسيو ســترګو غلاوې به ترې کــيږي

يو انســان دی مهربان دی غـوسه کيــږي

کله کله تاوې مـــــاوې بـــه ترې کيـــږي

لېونی دی په واده کــــــې پـــه ژړا شـــــي

په لمانځه کې هم خنداوې بـــه ترې کيږي

چې ګلونه يې ګېــډۍ ګېډۍ خـــوښيــــږي

نو ګېډۍ ګېډۍ دعاوې به ترې کــــــيږي

واورې ووې زما خور ده نوم يې ســـوله

ها چې راشي نو موسکاوې به ترې کيږي

ماشومان چې له جګړې نـــه مـــرور دي

شي پخلا به مشغولاوې بـــــه ترې کيږي

سره زخمونه به په ســرو غاټولــو واوړي

ژېړبخونې شان رڼـــاوې به تـــرې کيږي

د کـــــــــاروان غـزلې مستې جينکۍ دي

چـــې په خود راشي ګډاوې به ترې کيږي

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعرونو سوداګرۍ شـــــــــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرخو پریولی ګلابـــــــــي غزل په څـــــــو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپـــــــــې راوړې
ستا د برندو برندو سترګو عقابي غزل په څـــــــــو دی

د لیمو له خانقا یې صوفیانه غزلې غــــــــــــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غـــــــــزل په څــــو دی

ما دې نوم په سپینو اوښکو پـــــــــــــه زیړي نرګس لیکلی
نرګسي غزل په څـــــــــــــــو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعریت په کې موسکۍ وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســــــــــــــــــتا د مخ د سپینې پاڼې کتابي غزل په څو دی
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که یبلې پښې پر تودو تېغنو ودرېدلی یــــــــمه
د غنمرنګو لونګین ته رسېدلـــــــی یـــــــمه
په تللیو سترګـــــــو پسې ډېر ډېر ژړېدلی یمه
ته به ویـــــــده وې د آسمان ستوریو لېدلی یمه
درست ماشومتوب را باندې سترګې تورولې ادې
د رنـــــــــــجو سیند یمه له سترګو بهېدلی یمه
د نیمو شپو ســـپوږمۍ را ګوري راته غږ نه کوي
غریب مارغـــــــه یم په ځنګل کې چغېدلی یمه
زخمي آواز مې پر جـــــهان راګ د سُرور لګیږي
د زړه تر څنګه پـــــــــــــــه وزرو لګېدلی یمه
ژوندی پژواک یم دوی مې وژني خو را و خېژمه
ګني نو څو ځله ګړنګ ته غــــــــورځېدلی یــمه
د زړه د سر هره تناکه کې مــــــــې توری توری
غزل غزل دې کړمـــــــــــه ګل ګل غوړېدلی یمه
لکه د اوښکو د کـــاروان مې ترېنه مــــه وباســـئ
چې یـــــــــې د سترګو په جنت کې لوبېدلی یــمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې يې غــــــــاړه وه
بيا زمونږ ژړا تر موټر بــــــــم لانــــــــدې ولاړه وه

اوښکې په اوبو کې وې بېـــــــګا په روژه ماتي کــــــې
چا مو وې خرما ربېلې ژوند مو دښته شـــــــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بـــــوخت ومه
ماته ګاونډي کړې د خور او د مـــــــــــور زياړه وه

ما چيغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچـــــــــــه مې په ستوني کې د کاڼي په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانـــــــــــه د وطـــــن د بُورو،ورارو غږ
دا غــــــــــــــزل کاروانه د شـــهيدو وينو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تږي ګلاب راته وې، نرۍ باران خـــوړ دی
خو ما دا نه منله، ما وې جــــــانان خوړ دی

سهارنۍ بلبلې، ورســـــــــره مله کړه نغمه
د غره په خوا کـــې کلیه، ستاسو اذان خوړ دی

چې ته د ګل غوندې یې، که ګل د تا غوندې دی
اې په ایمـــــان و وایه، کوم یو ګومان خوړ دی

په یوه سړي مئینه، مسته د خیـــال ښاپیـــــرۍ
ور غاړې وتې وایي، په خدای انــسان خوړ دی

غنم غنــم خوړه ده، بـــــــنتِ آدم خـــــوړه ده
هو د حــــــــوا پر خالق، ایمان ایمان خوړ دی

نړۍ به هم خوړه وي، د تورې ګوړې پـــــه شان
لکه انګور د میزان، افغانستان خـــــــــوړ دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترګې ویـــــې منه
سترګې به ستا وي خوږې، شعر د کاروان خوړ دی

ثور-۱۳۹۶-۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ورته خولې شوې داصيلو مرغلرو اوبـــــه
خپلو خبرو ته دې ورکړې د سندرو اوبـــــــه
ستا د تصوير تنکيو پښو ته شيشې مه شه لـــشې
په کاڼو چېرې ماتې مه شه د جوهـــــــــرواوبه
زما د زړه د مينې زور پاس په لـــــېمو کې ګوره
په بره خېژې اشنا تـــــــــل د زورورو اوبـــــه
خدايه ! باران د مينې راوله پر وچـــــــو للـــمو
غواړي ګلان لکه د تږو مســـــــاپــــــــرواوبه
ګودرې شاړې منګي مات دي په کې ځاځکی نه شته
ستا د لاســـــونو د جوړه شپــــــــينو کوترو اوبـه
پرګلو ځاځي کوم د مينې پيغمـــــبر ژړلـــــــې ؟
د شــعر د شاتو د مچـــــــــــيو له وزرو اوبـــــه
کله چې لـــــــــــيکي خپل صنم تــه صوفيانه غزله
قلم ته واچـــــــــــــــوي کاروان د نيلوفر اوبه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

امــام و لـه قیام را غـورځېـدلـی په جـومـات کې

سجدې په وینو سرې وې بم چاودلی په جومات کې

مات غشی د پولادو ، د قاري پـــــــه حنجره کې

قران و پاڼې پاڼې سوځـــــــــېدلی په جومات کې

سیلۍ وه د سرې اوسپنــــــې ناڅاپـــــــه را الوتې

ګل ګل د دعا لاس و ریږدیدلی په جومات کـــــــې

او پلار یې مات رحیل لکه خپل زوی غېږ کې نیولی

لښتی د اوښکو وینو بهېدلی په جومــــــــــــات کې

الف د یوې پرې ژبې پر سر پـــــــــه وینو سور و

د میم توری په زړه و لګـــــــــېدلی په جومات کې

زوال یې خدایه کـــــــــبر کړې په روی د ملایکو

شیطان له خـــــــــر مستۍ و ګډیدلی په جومات کې

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دې موسم دی مهربانه کــــه وطن ته راځې
درد په وطن کې دی درمـانه که وطن ته راځې
خولې مو ګـــــــنډلې د فولادو په تارونو يو چا
زمونږ د سترګو تـــــــرجمانه که وطن ته راځې
تږي ګلونـــــه يې په غـــيږ کې مړغيجن دي ولاړ
د مـــــــــينې شړکنده بارانه که وطن ته راځې
جـــــامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شي
د جنګ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځـــې
بې تا سرغوڅې سِتان پاتې دی تاوان دی تـــاوان
افغانستان به شي افغانه که وطن تـــــــــه راځې
مړ به له غم يم چې تابوت دې لـــــه يونانه راځي
شم به ژوندی ، ژونديه ځوانه که وطن ته راځې
لکه ټپې دي درپســــــــــــې ټولې شملې لوپټې
زمـــــــا زار زاره ياقربانه که وطن ته راځې
د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې
شـــــې به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځې
حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بلومه په ډيوو کې دعاګانـــــــــــــې

نيمه شپه مې په لېمو کې دعاګانــــــې

له تسبو نه مې تارونه دي را ويستـــــي

غبرومه په نغمو کې دعاګـــــــــــــانې

طنازي يې په لفظونو کې نازي کــــــړي

په غزل په زمزمو کې دعـــــــــــاګانې

د رندانو سترګې برندې را پســـــــې دي

کړنګومه په پيالو کې دعــــــاګـــــــانې

کړه مې لېپه ميناتور جام د مـــــــــرجــانو

تنده غريه ځښه اوبو کې دعـــاګانـــــــې

د برکلي به وي سخ چې وي د ســـــــولې

پېغله ناوې په چمـــــــــــبو کې دعاګانې

کچ او مېچ د چـــــــــا د لېچو را سره دى

مړې يــــې مــه شه په بنګړو کې دعاګانې

و کاروان تـــه يې تورسترګې کړي ور يادې

پـــــــــه دې ورځو په دې شپو کې دعاګانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر شـــــــــي له بې قدرو نه غمي په تيږو مات
شته دي ابـــــــابيل پـــــــه غشو ولي د جومات
ونيوه لـکې د دجال دې نـــــــوي حـــــــاجي
حق يـې تر پښو لاندې ، و دروي لات و مـــــنات
راښـکه چليپا ټپوس پـــــــــه پَرو د طـــــــاووس
وايي چې دا ولې يې رنـــــــــګونه دومره زيات
پټ شه په خلوت کې د دوران لــــــــــــه نـــقادانو
نارزي ورتـــــــــــــه دوه توته يو پير د خرابات
وا کاروانه مه شه ګيله من له جاهلانـــــــــــــــو
دوی تلي په تله د لرګــــــــيو ، مناجـــــــــات

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې له خیام نوشلي نـــــــــــــه مې له غنــي شراب
ولې مــــــې غــــــــــــزلې خلک بولي لـــېوني شراب
ټکــــــــــــــنده غرمه مې میخانه ده پـــه کې لمر ساقي
شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب
ناسته راته څَو ، کې یوه مستـــه نــــــــــظربــــــازه ده
خود به جوړومه له لمبـــــــــو د سپـــــــــــېلني شراب
نن د چا زَړو سترګو له حـده ډېر بېخــــــــوده کـــــړم
رند خرابوي چې ډېر یې غـــــــــړپ وي ځنډني شراب
دوې ډکې پیالې رانه پـــه منډه مـــــــــــنډه وې
دوې غرڅنۍ سترګـــــــــــې وې نظر یې غرڅني شراب
هسې مې غزلې د نـــــــــرګس غــــــــوندې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنــــــــــــــي شراب
دا راوړي تا له کــــــــوم جنت وو جنتـــــــــــي یې کړم
وا کاروانه تا خـــــــــــــــــو په ما څښلي ګبیني شراب

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غشو سترګې پې ړندې شه خو پې سرې مــــه شه
ستا د ګوربت د لوړ الوت وزرې پرې مــــــــــه شه
ستا د شپېلۍ نغمې نغمې په کې زرغونـــــــــې اوسه
د غره شپونکيه ستا له غږ تشې درې مــــــــــه شه
ايله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلــــــــــــې
د بېلتانه په ساندو بيا ارې ارې مــــــــــه شـــــــــه
ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهې
د چمـــــــــــــــبه مارې د چارګل ماتې پَرې مه شه
ستا د چلم پر ســـــــــــــــرخانه دې وي سکروټې بلې
مسته ملنګه مينــــــــــــه مــــــــينه دې ايرې مه شه
د موسى خدايه د مـــــــــــــــــيَنو شــاعرانو خدايه
د کوهِ طور د سر شپونکی دې بې اســــــرې مه شه
چې ستا کاروان يې له نغمو نه زر غزلــــې جوړې
د چورکوندي د بلبل چوپې انتَرې مـــــــــه شـــــــه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمونځ مې يې کافر به شمه څنګه دې قضا کړم
راشه چې دخپل زړه په خلوت کې دې ادا کړم
ته دقدر شپه يې خو په شپوکې رانـــــــه ورکه
تاپسې به ډيرې اوږدې لـــــــندې شپې رڼا کړم
غشـــــــــې راکـــوه چې اژدها په تندي وولـم
موســـــکه راته مه کيږه چې نښه به خطا کړم
زه هغه مجنون يم چې مې زړه خوره کيږدی کړ
ګورې به ليلابه له وچ ډاګه راپــــيدا کـــــړم
دين دپښتو نغښتی دملالې پــــــه ټـــــــپه کې
دا دټپو ژبه به له خدای ســــــــــره آشنا کړم
ډول به شم اتڼ به شم شغا به شـــــــــم دځنو
بيا به طالبان دجومـــــاتـونو په ګـــــــــډا کړم
خاورې يم خو لمربه تــرلاس ونيسم که خيروي
ستوری به شم پاس به له سپوږمی سره خنداکړم
بيا به دغاټولو دغه لوټ کـــــاروان راټول کړم
لاس به په سپرلی واړوم زر بـــــه يې پخلاکړم
پيرمحمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بـــــــــه کرامات لري له تيږو اوبه وباسي
ځيني ځيني ســـترګې له سرړي ځيني زړه وباسي

هغه چې ماشومه وه اغزي مې يې له پښو ويستل
را دې شي له زړه مـــــې دې ويشتلي بانه وباسي

ناڅاپه شهنده شي په شـــــــغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کې له پنجرو نه مارغه وباسي

عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي
لويې لويې ونې لکه مــــــــــــازې واښه وباسي

دا سترګې د کوم يوه زرغون سـمندر خويندې دي
بيا په څپو راغلې چې به څوک لـــــه کاله وباسي

دا ځلې دې داسې لېونۍ مينه ملـــــــــــګرې شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانـــځه وباسي

سخ به دې کاروانه وي که ښکلې لاروۍ دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کې د غره وبـــــاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

را غورځېدلي د غــــــرور له اوچت غره دي سره
د يـــــــو د بـــــل په لوغړنـو وينو سره دي سره
د خاورو لوښی شه پاخه دې شي خو مړه چې نه شي
ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبــــــه دي سره
دا چې سرونه سره ريبي ماشومان خــــــو لـــــري
ترمنځ يې خدايه راشې غوښه او چـــاړه دي ســــره
خلک د يو د بل په سترګو کې لا خـاورې شـينـــدي
داسې موسم را چې بس يو بل ته رانـــــجه دي سره
کبلي چې روي د غرڅې له تي شيدې د، ريــــــدي
دښتې زرغونې وي شپېلۍ دي او شپـــــانه دي سره
لکه اوبو کې شي بوره لکه ډوډۍ کې مــــــــالګه
بيا به له زړه وايو چې دا خلک خواږه دي ســــــره
چې سره غېږ په غېږ شي توري ښــــکلا و زېړوي
دا هلکان جينکۍ خوند کا چــــې واده دي ســـــــره
د وطن شپه لري سپوږمۍ او هـــم د ستوريو کاروان
سبا به ګورې چې مين په لمـــــــــر خاته دي سره
جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه یـــې وژنـئ ماشومان دي ارمانونـه
موروطن باندې مې ګران دي ارمانــونه
روژه مـــــــــاتي ته لا نه دي رسـېدلي
د خُرماوو پـــــه ارمان دي ارمــانونـه
د طاووس د زرغــــــونو بڼکو ورونـه
ښکلوونکي د قــرآن دي ارمانونــــــه
وراړې مه شه د وطـــن ملالې خویندې
شنه غمه یې د پېزوان دي ارمـــانونــه
د ګلاب ذِکر یې زخم دی په زړه کـــې
په اغزیو کې روان دي ارمانونــــــــه
په خنجر که د موچي په تار حـــلال دي
د شهید افغانستان دي ارمانـــــــــونه

پیرمحمد (کاروان)

عقرب -۱۳۹۴ -۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه چې غلې غلـــــــــې د چمبې غوندې درزا کوي
نجونې د لـــــــــــفظونو مـــستې مستې شي ګډا کوي
رایې شه ساحل ته مرغـــــلرې به در وشیـــــندي
کله چې سخې سمندر شـــــــور کـــوي غوغا کوي
میـــنه جـــــادوګــــــره ده پر هر چایې منلی ځان
څوک به یې په جار وایي خو څوک به یې په غلا کوي
دا ښکلې چې ځان یې په اوو پـــــــــردو کې و نغاړه
وګوره سپین سترګي هم ترې وېـره او حــــــیا کوي
لیې یې سرونه دا کتار د بیــــــابان غاټــــــــــول
دا خو ترږو ترږو مسافرو تــــــــه دعـــــــا کـــوي
راغله او پر هاغه پاس کنډو بـــــاندې را واوښتـــــه
اې دا خو تورسترګې ده خو تـــــــکه شنه رڼا کوي
ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شې
بیا نو دا ساده سړی په شعـر کې هم بــــــــلا کوي
عقرب ـ۱۳۹۲ ــ ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه په ستن او نه په تار پسې روان دی
ګرېوان څيري ځي په يار پسې روان دی
دی د لـــــــــبچو له ليندو را وتـی غشی
مرغۍ نه و لي پـــه مار پـسې روان دی
په رباب کې په اوبـــــو او په بـنګړو کې
پسې ځي په شرنګهـار پســــې روان دی
تر غچۍ ګوتې د زړه ، نيولی مـــــــينې
د ښکلا په ورک ديـــــار پسې روان دی
له نارو يې تش لفــــــــــــظونه ډکوينه
ځي د زانو په کتار پـــــــــسې روان دی
خيال کاروان ته رام پري پــــــه کجاوه کې
زرين اوښ يې دی مهار پســــې روان دی

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شـــاعران یـــو په نغمو یادوو خدای

ښکلـــــي ګورو ، پـــه لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــاتولو

غرېب کوو له پېمانو یادوو خـــــــــدای

شېخ د کانو په تسپو یادوي خـــــــــدای

موږ د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــدای

د ژوندون په ګوتو برګی تســـــــــپې وایو

هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــدای

یم هیرجن چې هیر مې نه شي راته خانده

ســــــــــتا له شونډو اننګو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترګو کې موســــکي دي

ستا له سترګو پښتنو یــــــــــادوو خدای

موږ کاروان د لېـــــــونو ازادي غواړو

په کړی د زولنو یــــــــــــادوو خدای

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمړواوښــــکوپه شان یـــــم
راشه زرغونټال مې شه نرى نـــرى باران یــــــم

راشه دځلاندوسترګووالې توره شــــــــــــــپه ده
لاره رانـــــــــه ورکـــــــــــه مـــــسافردبیابان یم

ښکل دې چې پرټنده کړمه ښکل دې چې سجدې کړم
خـــــــــال مې کړه پرټنده چې ددوو وروځوترمیان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشــــــــــحالۍ یـــــــــــې
شین مې له خنداکړه یوماشوم غوندې ارمـــــــــــان یم

جاردې له خنداشمه چې شــــین دې له خنـــــــداکړم
ستاله برکته خودســــــــتورودک اســـــــمان یــــم

ستا پرټنده پریوتم پـــــــــــــــرځـــــان مې شک پیداشو
ګوره چې کاروان یم که ســــــــتاڅړیکه دپېزوان یم

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځاځکو په لپمو مې سمــندر لیدلـــــــی دی
په ټولو آیینو کې مې دلبر لیدلـــــــــــــی دی

شهید مازیګری کوي شغلې لکه حـــــــــــسین
شفق مې سور په غشو د شمر لیـــــــــدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شوندوته کوزه
ورځـــــــــــم پسې چا داسې کوزه ګر لیدلی دی؟

دا مستې مســـتې اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پیغلو مـــــــې په سترګو کې ګودر لیدلی دی

بتګر د تخیـــــــــل مــــــې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زمـــــــا کان یې د مرمر لیـدلی دی

ته پوې یې چې دا ځنګه شـو کاروان غزل غزل؟؟
دانن یې ایله یو نظر خـــــــیبر لـــــــــــــیدلی دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مــــــــې ولـــــې راورېږي څه باران خـــو نه یې
هســــې مې درد راوینسوې زمـــــــا درمــــــان خو نه یې
د مــــــــــخ په پاڼـه بــــه دې څــــــه خوږه غزله لیک وي
سپینـــــــه کـــتابه یـــــادوم دې دومره ګـــــــران خو نه یې
د خیال ځـــــــد ځـد دې راته ډېر ډېر پـیغامـــــونه راوړي
دا مـــــې خـطا وه چــــــې ویــــــل مــې سلیمان خو نه یې
ستـــــا د ستم د انــتــها به درتـــــه څـــــــــــــــه وایــــــمه
د کـــــــوم ظـــــالم مـذهـب پیرو یې مـــــسلمان خـــو نـه یې
مــــــــا به بې وخـــــته لېونی کــــــړې په اغـــزو به ګرځـــــم
غېږ به رانه کـــــــــړې ښکلیه باغــــــــه بیابـــان خو نه یــــــې
د ژوندد وچ ساحل په مخ مې لمدې شــــــــونـــــــډې نه ږدې
شــنه سمـندره زه دې څـــــــه کـړمه توپــــــان خو نه یــــــې
د نور پـه غشو مـــــــې له هسک نه په لېمــــــــو کې ولـــــې
نه راځـــــې ستـــوری د اسمان شوې مهربان خـــــــــو نه یې
ښکلیه ســــالار کـــــــــه مې د عشق د منزلونو نــــه کـــــــړې
بیا راته وایه چې درواغ وایي کـــــــــاروان خـــــــــو نه ي

پیرمحمدکاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار دهوښيارانو دی اوزه دغره سړی يمــــــه
تورې زولنې راپسې ګرځي ليونی يمـــــــــه

ورکې مې تسبې دي دزنځير په کړی ذکرکــــړم
زرځله شهيديمه او زرځله ژوندی يمـــــــــه

هره يوه مسره مې بس دتورو وينو لپـــــــه ده
نه يمه شاعر دسروغاټولو کنډولی يمـــــــــه

مانه شيشې مه تاووه زه خو څه څراغ نـــــــه يم
نه مرم په طوفان کې عجيبه اور اورکـــــــی يمه

تاپه سپينولاسو باندې سين ته ورګوزارکــــــړمه
کانی ومه تور خو اوس له شوقـــه شين غمـــی يمه

ځان مې په مريو کې دتار غونـدې پټ کــــړی دی
زه دکومې چټې پرتټرباندې ځـــــــونډی يمـــــه

کوڼ که وي جرس نو خپل ويده کاروان به ويښ کړمه
مــــات به شم په شرنګ دليونی دلاس بـــنګړی يمه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخ ستا یادونـــــــــه پې راتول ښه دي
پردیس حــــــواس مي غزلبول ښه دي

دغنمــرنګ پــه زنـــــخدان مــي نظر
لیمه د بــــــنګو پــه کـــــنډول ښه دي

لیژ التفات مي سوري زړه ته وکـــــړه
ګرانه! پټري په دې کچکول ښـــه دي

مړه په ښکلیو کي نو څه توپــــــیر دی
مړه پریږده یې ښکلي ټول ښــــــه دي

سترګي، لیمه، وروزي، بانه، خالـــــونه
قاتلان ټول د دې کهول ښــــــــه دي

"ریحانه چاته ور یـــــــــادیږې پوري"
"د چم په دښتو کي غـــــــاتول ښه دي"

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نظر د کبرجنو ورتـــــــــــــه برند شي
لیږ دي پاتې پــــــــــــــه هنداره دغـه دند شي

د دې ښــــــــــــکلو عجیبه غوندې بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د ځوانۍ له زوره مستې هسې نـــــه چـــــــې
رانه مات دي په نازونو کي مړونـــــــــد شي

دا پی مخي د پیریــــــــــــــــانو په شان بویه
خدای خبر چې په اسانه مــــــــې په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پـــــــــه حسن
چې را ډک مي د خیالونو کمربنـــــــــــد شي

ریحان پریږدئ د ځلورو سترګو جـــنګ ته
فکر نه کړم چې قایل به د اوربنــــــــد شي
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

انـــقلاب وو له هيواده وو وتلي

زنده باد له مـرده بـــاده وو وتلي

په ظاليم پسي روان وو لکه غشي

اسويلي مـــــو له فرياده وو وتلي

پوليتې مي ټپېدې د هيلو ورو ورو

ځراغـــــونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبـوري دي جانانه راسره وو

دوه جهانه مـــې لـــه ياده وو وتلي

ستا د سترګو له پېچلي فلسفـــې نه

سواداره بې ســـــــواده وو وتلي

دريحان د غزلتـــوري مســافر ؤ

دخـــــــالونو لـه بلاده وو وتلي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
پــــــه زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابـــه ړوي مخ رانه ور وابه یې خلي
نن مي نیولی وو تــــــرکوره پــوري ګل ورپسي

سپینه خولګی دي لکه ســـوله تر دوزخ له اخوا
کابل زړګی مي په سکروټو کــړي مزل ورپسي

تا راروانی غبرګي سترګي په نازونوکړلـــــــې
ما ارمانونه کړل پیاده دزړه په تل ورپســــــــي

په هدیرو کي دشهید وطن راو ګرځمـــــــــــــه
دخیال څراغ وړمه په نیمو شپو کي بل ورپسي

دنظرغله به دي اخیر د زړه په غلاونیســــــــي
ریحان اخیستی د لېمو په لاره پل ورپســــــــي
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سترګو توره ګُذاره نـــــه کيږي
بې له تا ګوره ګُـــــــذاره نه کيږي

غښژه دي راکـــــړه اوبه رنګه ياره
د عشــــق له اوره ګُذاره نه کيږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کړې
د بنـــــــګړوشوره ګُذاره نه کيږي

ما د غربت لـــــــه لاسه ډېره کړې
چا وېل بې مــــوره ګُذاره نه کيږي

تږى غاټول يـــــمه دتـــږي دشتي
راباندي اوره ګُـــذاره نـــه کيږي

مسافرۍ مي زړه اوبه اوبـــــه کړ
ريحانه نوره ګُذاره نه کــــــيږي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې کیسه کې نه یمه چې شنه دي او که تـور بنګړي
بس چې سلامت وي مړوندونه، کوي شـور بنګړي

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندی یم درته رابه وړمــــــه نور بنګړي

دې کوڅه کي ورو ځه! په زامـــنو بوره موراوسي
هسي نه په لیڅوکي دي واخــــــلي ګلي اور بنګړي

مـــــــــابه ترې د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چې ځواب یې وو څلور بنګړي

دا خـــــــــو دي ریـحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پنشنـــــــــبه دي شرنــګومه چې په ګور بنګړي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه هډوکو په څرمـــــنه پسي ګـرځم
دلـته شوې ده چـــــاودنه پسي ګـرځم

دمرګي کچکول مي غاړي تـــه لوېدلی
د بـارودو پـــــــه بســـپنه پســـي ګرځم

زه پښتون يمه، د ورور په غوښو پايم
شه په خرپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چـــي غاټول ته يې دخال زکات ورکړی
اوس پــــــه هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيداکړ
په سکروټـــــــــو کي دي ننه پسي ګرځم

چي يې سيوري تـــــــه دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکـــــــه ونه پسي ګرځم
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما خو را په زړه دي، تـــــــــاته یادیدي نازکې؟
تودې تودې غــــــرمـــــې، هغه سرې سرې مچکې

لومړی ځل یې په کرس کرس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــــــــړی ځل په جوزا کي وربدلې دي څپکې

په زړه مي یې ګلابه!! تابه هم ســــــــتايم قربـــــان
غاټول مي تخيل ته دبنکلا ایښي تلـــــــــــــــــکې

چي سترګو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شــــــي
د حسن له اسمانه دي راښکته ملايـــــــــــــــکې

تخنيرم، په لاسونو مي نــکريزي کشيدکـــــــــــړې
ريحانه! له غمبورو مي درټولي کړه پيچـــــــــکې
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه وخـــت ؤ هی موضوع به سندریزه وه لیلو
چـــــــــي سوله به د هر کتاب سریزه وه لیلو

پیري د عـــــاشقۍ به دي لـــه ډاګه ډاګه ویشتم
دا کوده دي د ســــــــترګو لــه تعویذه وه لیلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کړله ورګډه
ادا دي په هر حال کي سولـــــــــییزه وه لیلو

زما نبض دي وکوت د خولګۍ نسخه دي راکړه
په دې باب دي څېړنه هر اړخیزه وه لـــــــیلو

بڼو وروزو پیچکو دي کړ زړه رانه ولجـــــــه
حمله دي ترتیب کړي ډلییزه وه لیــــــــــلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خـــبرو
لهجه دي خوندوره سیمییزه وه لیـــــــــلو

ریحان دي پوکی ورکړ د باړخو شــمو ته ورو
ته موسکه وې د شنه خال دي کلیــــــزه وه لیلو

خالد ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

وړمه راوړم، راوړمـــه وړم، وړمه راوړم سکروټي
دجنـــــــــــګ له لاســه په لېموکي زنګوم سکروټي

تاوده یادونه دي شپــــــــبه شپــــــبه پوکــی ورکوي
دزړه نغري کشي مي وي سرې ترسپېده دم سکروټي

چاپه دې ځمکه دبـــارودو بزغــــــــلی کرلـــــی؟
په سویو ګوتو بــــــــــاندي لــوّ کوم رېبم سکروټي

دلوغړن دوران کیسې کړي دسپـــــــــرغۍ په ژبه
ورسره ناست یمه ورو ورو راغبروم ســـــــکروټي

کټ کټ خنداته مغرور یار غوصه ورګډه کــــــړله
مطلب یې داوو چي په سرو ګلو شیندم سکروټـــــي

دحسن تاو ته دي تسلیم یم لاس په سرګرځـــــــــوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم ســــــــکروټي

ریحانه زړه مي د دوزخ وطــــــن له اوره ډک دی
ښکاریږي اوښکي،خو له سترګــو څڅوم سکروټي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشئ دي واخيستې له ځانه سره غم پاتې شو
په هره ځـــــــوکه د بڼو په څوکو نم پاتې شو

د هر ازغي په سر دي ګورم ګلورين يادونه
د هر ازغي سر مـــــــي تڼاکو ته اړم پاتې شو

ستا له يادونو سره غــلى غـلى ټــک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لــکه لــړم پاتې شو

د ځواني ګل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مي په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتې شو

دی تری تم دي غنمرنګ حسن غزل دې رانه
خيال مي چاودلی ورپسې لکه غنـــــم پاتي شو

ريحان چي ستـــــا د بيا ليدلو تـــــــــمنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري ترقدم پاتي شو

خالد ريحان اروابناد محيب الله بهرام ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار ځــــــــــکه د شونډو د شکرو مـاته ست کوي
مال چي ورکوي د خداي په لار کـــي برکت کوي

کاڼي ته چي لاس کـــړم نو دپــــــاسه دا اواز راسي
څله يې دخــــــداي له ذکـــــــره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپارې نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي
ښکلي همیشه په امانت کي خیانــــــــــــــت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنیا خپل حق غـــــــــواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قیامت کوي

زه د شک په سترګه د لستوڼي مـــــــــــار ته وګورم
دوی وايي درویش خو د دوستانو هم نفـــــــــرت کوي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر پــه وينو رنګ سي

بـــــــاداره دغه جنګ دي د وطـن آخري جنګ سي

که زړونــــــــه سره يو کـــړو او لاسونه سره ورکړو

دا کاڼي به لـــــعلونه ســــي، او دا بوټي به لونګ سي

تر څو به دوی پـــــــــه کلي کلي ګرځي دا به وايي

چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنګ سي

زمونږ ځلمي چي جنګ ته هڅوي نــــــو ور تـه وايي

چي هسي که مو کښېښودې نو توري به مـو زنګ سي

که ګورې له لستونيه به يې سور خنـــــــجر راووزي

درويښـه! چي روان درسره څوک دلته پر ځـنګ سي

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له بدو څرنګه لاس واخـــــلي چې ضمير نه لري
شيطان به وتړي په څه بـــــاندې، زنځير نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندي، بل ته غوږ نه نيسي
زړه د بدن داســـــــــي باچا دی چې وزير نه لري

خپل خيرن زړه به نو په کومـــه رڼا باندې وينځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ويـــر نه لري

زما زړګـــــی به هم تل نه ګوري د غــشو لاره
او ســــــتا باڼه به هم مدام داسي تاثير نـــه لري

دا دومره ژر چې ټولوي درويشه داسي ښــکاري
چــــې له جهانه د تګ نيت د ښار امير نه لــري

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دامنـــــم چي نه څراغ يــم ،نه سهـــــــــاريم
مګربياهـــــــم دتيارو دسترګوخـــــــــــاريم

مـــــا و تا بـــــــه هم اخرغـــــاړه غړۍ سو
دا په دا چي ته ښيــښه يې ،زه غــبــــــــاريم

ستـــــــــورو تاسي لاڅـــــــه نورانتظار وکړئ
زه دمځـــــــــکي دسپېرو خـــــــاورو په کاريم

خوښه ستاده چي په کوم شکل مـــــــي غواړې
زه خوچـــــــــاوته اغزى چــــــاته بهـــــــاريم

زه درويش بيرته دځـــــــــــان په طرف باندي
را روان يم خـــــــــو تراوســـــــــه لاپه لاريم

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیڅوك نه غواړي چې ښکلي پرېشان شي
بس لـــــــه لرې ورته وګوري روان شي

دا چې هره ورځ ورکـــــېږي دلته زړونه
هسې نه چې ټول په تا بـــاندې تاوان شي

زړه مې ستا ډېرو بې ورو داسې نرۍ کړ
چې رقيب شړې نو هم زما ارمــــان شي

په وړه خوله چې کـــــــــوې لويــه خبره
دا ستا غشی ولې لوی تر دې کــمان شي

د درویش خاوري وجود به هم سره زر شي
که دې شونډو ته نږدې لکه پېزوان شـــــي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دویر اووېري زمـــــانه څومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـــــــــلا ،داده زړه شوه دلته

هســــــــــــي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره ښه مړه شوه دلته

هغه وخت لاړ چي که به چیغه هم راپورته شوله
نو پـه فــــــــضا کي به بــدله په نغمه شوه دلته

ســــــــــتا دراتګ اندازه داسي موږ ته ولګېده
چي لـــــــــه ګرځونو پا که هره آینه شوه دلته

خوشحالي کله ددرویش کره ورتـــــېره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ویده شــــــوه دلته

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روڼې اوښکي مي را اوري په لمن کي
وړم به يار لره دا ســـتوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابـــــــــــاندي وسو
که دي نشته خواری نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وينو رنګ وي
وي به کاڼي د کمزوري په لـــــمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
ګلان راوړي تر موږ پوري په لمن کي

د درويش هره مصرع دګلو ځانــــــګه
خوشبويی يې د هر توري په لمن کــــي

درويش درانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجنون غوندې څه خلک،د ليلا غوندې څه خلـــــک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غوندې څه خلـــــــــــک

له ښاره د هيندارو سوداګر باسي پـــــــــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غوندې څـــــــــــه خلک

زياتيږي ورځ په ورځ دلته د درد غوندې وګـــــــــړي
پيدا کړې لويه خدايا د دوا غـــــــــــوندې څـه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــــــاندي نظر زما ده سترګو
همـــــــــــيش راځي و ماته د ژړا غـوندې څه خلک

(ژوندئ ده په په ژوندون کې يې شک مـه لره(درويشه
لا شته په دې تـــــــــــولنه کې ده سا غونـدې څه خلک

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې دښمني يې ختم و نه ګڼي بيابه راځـــــــــــــي
د غريبانو ډيوې پام کوه هـــــــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونـــــــــدی په ډله راغــــــلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها بــــــــــه راځي

د لمر و جنګ ته به ملګري ما يواځي ليــــــــــــږي
بل که راځي نو هم سايي غونډې تر شـــــــــا به راځي

لينده که هر لور ته کړي سمه خــــــــو هدف يي زه يم
غشې که هر طـــرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خـــوا خـــوږو کی به يو راځي ضرور درويشه
که جانان رانـــــــغې و مـــــــــــاته نو ژړا به راځي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چـــــــي وشي
کېدای نه شي مګر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هـــم را واوړي
په دې اړه څه نا څه غواړم چـــي وشي

دا چي نه غواړم راتګ ســتا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نـــــه غواړم چي وشي

په لـــــېمو خو مو ډېر څه سره بیان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشــــــــــنا وایـــي یو باران د تېرو غشو
اې درویشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي
درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسم بدل دی ښايي تللي مرغان بېرته راســـي
وخپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راســــــي

ستاولونه ولونه زلفي وباسم له خپلـــــــه خياله
يوساعت پس که ګورم دغه ماران بېــرته راسي

ببلتونه دا ځل دي نوعمردومره لنډسه چـــــي زه
په لمن اوښکي وچوم اوجانان بېرته راســــــي

چرته که کاڼی او تـــــــــــــندی بياسره وجنګېدل
منځ ته به زخم دګـواښ کړوني په شان بېرته راسي

درويشــــــــــــه داسي به ونه سي چي زموږهديرې
سپين ږيري وګـــرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي
درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځي پــــــه بدو کې تر پايـــــــــه ، نـه وېرېږي
دا اُمت هم اوس له خـــــــــــــدايـه نه وېرېږي

چې وي پروت پر خزانــه هغـــــــه خو مار وي
دُوی به ولې له بڼايـــــــــــــــــه نه وېرېږي

!دا وطن داسې وطن نــه دی اشنـــــــــــــايه
چې اشنای به له اشنـــــــــــــــايه نه وېرېږي

زه وېرېږمـــــــه که نـــــــــــه،ته ښه خبر يې
خودښمن وته مـــــې وايـــــــــــــه،نه وېرېږي

درويـــــــش اوس هــم مار له ستوني نيوی نه شي
دومره ده چـــې ترې له وړايـــــــــه نه وېرېږي

درويش دُرانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د اوښکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او بـــاران دی، نور څه نه شته

کوو يـــــــــې، که هر څو د مستې مينې په سودا کې
تاوان دی او تـــاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کـــــــــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم يو وخت وايـــي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نـور څه نه شته

درويشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښـــــان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نـــه شته

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يمه
مـــــــا پورې مــه کينه زما به شي زه داسې يمه

مه غـــــــــنمرنــګه! داسې ړنګه غاړه مه راکوه
زما د هر مـــــابنام سودا به شي، زه داسې يمه

د ليونتوب پيښې مــــــــې مـــه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په رښتيــــا به شي، زه داسې يمه

سترګو کې دشت، لهجه کې تنـــده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شـــې زه داسې يمه

ته به وې ښنګه، چې ممتاز درګورم ښنګه به شې
خو چې ما ګورې په ژړا به شـــې، زه داسې يمه

ممتاز اورکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بــاوري اوســــــــه خـــپل ګـــمان سره خبرې کوه

لـــــــه ځـــــانه ځـه ،بيا راځه ،ځان سره خبرې کوه

که شـــــوې تنــها لکه دفتر کښې په مېز ايښې غنچه

په مــــــــــخ مســــــکا ســاته ګلدان سره خبرې کوه

دې کــــــتابونه ســـــره کښينه،دې البم ته غوږ شه

دا ســــــــــتا جـــــهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

ځه،لکه خوب په ځان راخور شه،لکه خوب وينه ځان

بـــــــــــل شــه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لـــــکه ســـــــــــحر په هلو ځلو کښې د خلقو پټ شه

لـــــکه ســــــــــــکښے ماښام آذان سره خبرې کوه

لکـــــــــــــه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره

لکـــــــــــــــــه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

مـــــــــــــــمتازه ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه

شپـــــــه ده،د ســــــــتورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحيمه!!نه کوم له ډاره خوارۍ خوارې سجـــــدې

تــــــرتا دې اورسي زما مستې خمارې سجـــــدې

دلته يو کــس دی ځـــــان ته وايي د جنت ټيـکه دار

يو زيړ ايمـان دی ورسره او څو بيمارې سجـــــدې

اې! ته هغه يې چي سينګار دې پرســـتش کړی دی

اې ! ته هــــغه يې چې کوي درته هينداری سجدې

ستا ســــــاده توب خو ته بي حده مزيدار کړې کنه

دې عـــــاجزۍ خو کړې بې حده مزېدارې سجـدې

نه مـــــــــې څه کار تا سره شته،نه ماملـه تا سـره

پرې مـــې ږده وا سړيه څه راپسې شمارې سجـدې

اوس مـا ته څه پته ده؟ څنګه به وي حال د زړونو

خو تنـــــــدي ټول تيار دي ټولې دي تيارې سجـدې

مــــــــــــــمتازه هغه نـخاګره مونځ ګذاره هم ده

څه بخــــــت لري د دې ظالمې ګناهګارې سجــدې

(ممتاز اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا تنهايي احساسوم لا تنها چرته يمه؟
زۀ يو ويشلے وجود، زۀ لا زما چرته يمه؟

لمحه لمحه تيکه خورمه خپل ځان لګيا يم
بلا تۀ چرته ئې؟ راځه زه به بيا چرته يمه؟

نن سبا تۀ چرته ئې ياره؟ څه درک څه پته؟
اوهو! راياد شوو ياره زه نن سبا چرته يمه؟

د ځان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست يم
خدايه د نور صبر، د نورې چپتيا چرته يمه؟

ممتازه ټوله دنيا ده زما څه وي به چې وي
خو که رېښتيا وايم د ټولې دنيا چرته يمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کښې به خداے درووړم درود به په لیمو کښې درووړم

زه بـــــــــــــــه نورونه د رڼا په پیمانو کښې درووړم

ډیر مـــــــــــــــې زړه کیږي چې پینځه واړه آذانه درووړم

دا ســــــــپینې شمعې د یو پاک آهنګ جامو کښې درووړم

د روح راحـــــــــــــل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم یاره

د مــــــــــــــــــــینې ټکي به تمام په کلیمو کښې درووړم

د لیــــــــــــــــــــــوني زړه د دعا شال به درولیږمه

او باقــــــــــــــــي ځان به د ګلونو په وږمو کښې درووړم

د مــــــــمتاز خدایه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے

غــــــــــواړم دوه اوښکې د موسم په رنګینو کښې درووړم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه ښــــــــه خبر نه ښه خبره له وطنه راغله
زخمـــــــي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په ګنـــــډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کښې نغښتي وه سندره له وطنه راغله

يو د عـــربو د صحرا شګو ړوند کړے ومه
بل مـــــــې پاګل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما يوې هيلې پسې خپل وطن نه کوچ کړے وو
هـــــــــــغه په ما پسې اوتره له وطنه راغله

لکــــــــــــه کاغذ د چا په نوم ليکلے والوتمه
يوه ســــــــــــيلۍ وه زوره وره له وطنه راغله

ما مســــافر چې سترګې پټې کړې بيا اوشو کرم
څـــــــوک نظاره شوه ،تر نظره له وطنه راغله

باچـــــــــــا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتــــــــــــا سره د تور څادره له وطنه راغله

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تور څــــــــــادر يم احتجاج يم بده ولې مني؟
زه تبـــــــــــاه حال تباه مزاج يم بده ولې منې؟

ياره ! مفتـــــــــــي يې فتوا ګر يې بده نه منمه
ياره! منـــــــــــصوريمه حلاج يم بده ولې منې؟

باداره ! تا وييل خــراج راوړه ،ما ځان راوړے
باداره! وا مې خله خـــــــــراج يم بده ولې منې؟

حکيم جي! ما هغه نڅا کښې دے سکون موندلے
مـــــــــــداح د برجو مهاراج يم بده ولې منې؟

منم د رنـځ غوندې خپـــــل ځان ته لګيدلے يمه
خو د خپــــــل رنځ خپله علاج يم بده ولې منې؟

ته بـــــــــلاول يې ما منلے يې په سر او سترګو
چـــــــــې ستا تر څنګ لکه کماج يم بده ولې منې؟

مــمتازه!! ما ورته وييل چې ته بي شک رباب يې
اوس د رب کړه دي زه دې باج يم ،بده ولې منې؟؟

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــــغې په لالي پسې خوبونو کښې وهم
دا شــــــپیلۍ باید چې جګو غرونو کښې وهم

ته خو څه سیګرټ او روپۍ نه یې له ما ورکه
تا پـــــــــــسې هم ګوتې په جیبونو کښې وهم

جــــــار دې له نامې شمه حسین پکښې راځې
ځـــــــــــان درپسې ټولو ماتمونو کښې وهم

خدا ے زما ګمان کښې په پوره معنا موجود دے
زه بـــــــــــــنده لامبو په سرابونو کښې وهم

هـــــــو! پورته کوم ګڼو غرونو کښې خپل غږ
هـــــــو! خپل مخ په دې ګڼو مخونو کښې وهم

تا پســــــې په ښپو نه ځم څپلې نه غواړي میخ
ځـــــــــم په لاسو میخ به لاسونو کښې وهم

اے عـــــــلامه! وه علامه! زه یم ستا په شان
نوم مــــــمتاز او لاس ډیرو کارونو کښې وهم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نیم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدایه
نه یې ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدایه

مونږ معاف کوه .مونږ ساده ګان یو ،بندګان هم یو
دا یو نیم کس په مونږه هسې ذولجلال وي خدایه

زه به تر څو پورې د تندې انتها شرموم ؟
تر کومه پورې به زما دغسې حال وي خدایه؟

زرګر دې ټول عمر زرګر وي شکایت نه کوم
خو دا کلال به تمای عمر کلال وي خدایه؟

ته قیامت راوله بې شکه زه ځواب نه لرم
خو که بنده دې یم نو زما په خوله به سوال وي خدایه

کاش هغه څوک راشي او یا تر هغه چا ورشمه
چې هو بهو زما په شانې په جنجال وي خدایه

ممتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه ځینې
چې په بې رحمه اذیت کښې خو مې سیال وي خدایه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیر په ځان ظالم وم.په ځان ګران ومه چې وم

زه هـــــریو کردار د خپل داستان ومه چې وم

مـــــــــا لویدلي قبر کښې دفن کړئ مسلمانو

زه مـــــــالک د داسي یو مکان ومه ،چې وم

اوس خـــــــو خیر نه د چا په شان یم نه به شم

هو! یو وخت کښې زه د چا په شان ومه،چې وم

تا چې غـــــــــاړه راکړه ما ته څو کالونه پس

بیا هـــــــــــم درته هغسې جانان ومه،چې وم

تار وم ،په ربـــاب ،په سریندې که په ستار وم

ما ضـــــــــربې خوړلې په لړزان ومه،چې وم

څو داني لونـــګ کفن کښې هم راسره کیږدئ

ســــــــخت د لونګینو په ارمان ومه ،چې وم

ما ته خو مـــــــــــمتازه هغه اوس هم آیینه وه

اوس هم ورته هغـــــسې حیران ومه ،چې وم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه اکثر چـــــــــا پسې خراب شم .بیا اکثر ښه شم
خو خیال مې نه کیږي چې دا ځل دومره زر ښه شم

وا مـــــــــــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد یم
غرق شـــې پیریان نه دي چې زه به په منتر ښه شم

چـــــــــې مې د زلفو سره باد کړي لیونے شم خدایه
چې مـــــــــي بندي کړي په حلقه کښې د نظر ښه شم

کاش مـــــــــسیحا!! زه هم څو وخته وینې ،وینې شمه
کاش مســـــــیحا!! بیا یـــــــکایک لکه پرهر ښه شم

چـــــــــــې توبه اوکړم له شرابو نو میین شم په چا
که دا مې حال وي خدایے راستي که تر محشر ښه شم

مه ځـــــــــــه قسم دے د ماښام په شاني تور سوځمه
کښـــــــــــــینه چي لږ لکه نیمګړے مازدیګر ښه شم

ممـــــــــــــــتازه ځم عبدالغفور سره تبلیغ ته ځمه
خو زه ډاریږم هـــــــــــــسې نه چې سراسر ښه شم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــې بيـــــــا لالي پسي خفه شم بيا نشې اوکړمه
کاش ماضـــــــــي راشي او زه بيا هغه نخرې اوکړمه

زه چرت وهم چي ما په ځان کومې کانې او نه کړې؟
زه چرت وهم چې اوس په ځان کومې کانې اوکړمه؟

زه مــــــــــــــړې سندرې پسې دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښې هاے هاے ،او سجدې کښې به ټپې اوکړمه

وعـــــــــده يې دا ده .چې جنت کښې به مزې کومه
خو شــرط يې دا دے چې تمام ژوند بې مزې اوکړمه

وطن مې ړنګ .ژوند مې تباه،هيلې مې خاورې ايرې
نورې د خـــــــــداے د کړنو څومره تماشې اوکړمه؟

يو تبليغي، يو مــلا جان ، يو هغه مست پير صــاحب
ايمــــــــــــــانه!! وايه کنه چا سره لانجې اوکړمه؟

مــــــــــــمتازه تور څادر له غاړې تاوومه ،ځمه
د باچـــــــا خان بابا مزار کښې به څو شپې اوکړمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بــه اودهٔ شمـــــــه خو سترګې به په ورهٔ کيږدمه
زه ښـــــــه پوهيږم چې د څه خانه کښې څه کيږدمه

څه عجـــــيبه مزل راپيښ دے ،په دې نه پوهيږم
زادِ ســـــــفر کښې مازغه کيږدمه که زړه کيږدمه

ته د هــــــــوا غـــوندې راځې او که هوا سره جې
په هر حـــــــــــال زه به يو څراغ په ديواله کيږدمه

خـــــــــو د زړه حال دے ،پيرايه بې شک بدله سهې
په لاس دې خولهٔ کيږدم که لاس په خپله خولهٔ کيږدمه

زه د شـــــــــــپې خپله تنده واغوندمه .پريوځم ياره
خو ســـــــــــتا تصوير سره رنې يخې اوبه کيږدمه

لاليه!! مــــــــــا له ښاره سر کښې ده سودا راوړې
لاليه! څنـــــــــــــګه يې د ستا په زنګانهٔ کيږمه؟؟

ممــــــــــتازه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چې دښـــــــــمن وايي وسله کيږده ،زه يې نه کيږدمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ارتـــــــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمې
راځه جمــــــــــعه ده نن جوړه وایو درود صنمې

د دي رټليـــــــــو فتـــوي ګرو ،پروا ولې اوکړو؟
راغـــــــــــاړې وځه يادوو .رحيم .معبود صنمې

ما ته ليـــــــــدلې له نـــــزدې يې ګلا بڼې جينۍ
ما نا ديده ســترګو ته خار کړو خپل وجود صنمې

زمونږ پنډوکي کښې لونګو عسکر سم مدهوش کړو
هــــــــــــغه عاجز لټول پنډو کښې بارود صنمې

زمـــــــــــا دا خړ ځادر .او ستا دا زعفراني لوپټه
زمـــــــــونږ تر مينځ د احترام دي دا حدود صنمې

ما ســـــــــــــــتا چشمانو ته بخښلي ،د کجلو لکۍ
اے!! رابـــــــخښې به اوس د بنګو يو نيم دود صنمې

په حـــــــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم ګوره
ممـــــــــتاز يم در به کړم رنګونو کښي نمود صنمې
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار ته، بازار ته ، خريدار تــــه به دي اورسوي
زخمه! تصوير يې کړې اخبار ته به دې اورسوي

مينې ته وايه، چې وحشت خــو به دې جرم بولي
دعا ته وايه چې آزار تــــــه به دې اورســــــوي

خياله! لفظونه که ګونګي دي خـــــو کمال هم لري
تهٔ باوري اوسه اظـــــــــــهار ته به دې اورسوي

ګمان حيران پريښوم،دشک په څلور لارې کښې زهٔ
يقيـــــــــــــــــنه تا وييل انکار ته به دې اورسوي

ممتازه نور له ســــــنګ پرستو بغاوت په کار دے
ګنې د غرو به دې کـــــړي غار ته به دې اورسوي

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژنی سړے
د درزېدلي زړۀ مزه څه وي خو وژني ســـــړے

کۀ د اقرار کۀ د انکار وي خو بس دومـــره ده چې
د جانان هره فېصله څۀ وي خو وژني ســـــړے

د چا ګېدے ګېدے دیدن په سړي سر چورلـــــوي
د چا خالي خالي کوڅه څۀ وي خو وژني ســـړے

د یار په زړۀ په ناخبرئ کښي عمر نۀ تـــــېرېږي
د سړي خپله اندازه څۀ وي خو وژنـي ســــــړے

زۀ ورته یاد یم زۀ تري هیر یمـــــه راځـي نه راځي
دا ګډه وډه عقیده څۀ وي خـــــو وژنـي ســــړے

منصوره وخت چي یي معلوم وي نو بیا هم ښۀ وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څۀ وی خو وژني ســــــړے

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمبه مې د لوګي زړګي نه هـــــــــله پورته کېږي
پرده چې د رازونو نه مې کـــــــــله پورته کېږي

د ميني په ميـــــدان کښـــــې الله دومره بريالی کړم
اوس سر که ښکته وړمه خــو په خپله پورته کېږي

چې يوړل تري خــزان هغه خوشــبو او ښکلا دواړه
په ډېـــــره بې وســـــــۍ بوره د ګــله پورته کېږي

د ميـــــــنې محبــت په باب چې نه پوهيــــږي بيا نو
دا بعـــــــضی بعضی خلـک راته ځله پورته کېږي

هغه چې پــــکښې چا د يو مين ژوند فيصــــله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـــــــــتله پورته کـــېږي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ده زړه خبره چې د خولې نه بې خيالۍ کښې اوځي
لکه چې ساه د ګناهـــــــنګاره په نرمۍ کښې اوځي

په هــــــــــــر واده کښي د ډولونو وهل نۀ دي پکار
دلته اکثر د کوره مــــــــــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستــــــــــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خبــــــــــري د سړي نه په پيرۍ کښې اوځي

پۀ محبت کښې يو مقام وۀ چې تنها به خه بنــــــۀ وم
اوس داسې وخت دی چې مې ساه په تنهايۍ کښې اوځي

هغه کۀ هر څو مړکيده له درده چــــــــــوپ پاتې وۀ
اوس به يې څـــنګه جنازه په خـــاموشۍ کښې اوځي

منصـــــــــــوره ما ورته وراوکـــــتل زۀ څۀ خبر وم
چې پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې په کــې وې د ســــپرلو او د اختر کلی و
څومره ســپېره شو ، زمونږ څومره بختور کلی و

چا راته وويل چـــې اوس کلـــــــی ډېر نه يادوې
ما ويل کلی خـــــــــو اشنا! د چا په سر کلی و

نه خو يې زه ســينه کې ځای کړم ، نه دلبر يې راله
نه جـــــــــوړ زما کلـــی وو نه مې د دلبر کلی و

سورناچيان" لاړل چې پټيو کې يو يو تن يې وليد"
هم يې ژړل ويل يـې دا خو د اشر کلــــــــــی و

چې جانان تلو نو چا ســتا مينه ور په زړه نه کړله
"منصـــــوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلی و

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که په زمــکه وي خو ستـــــوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مـــین شي نو جانان شي

په سپرلي کښـــې وطن ستا په رنګي ښکاري
په خزان کښـــې خو ببخي زما په شان شي

دنیا ښکلې دي دنیا یـــــــــــي ښائستونه
خو یو ته یي چي سړی درته حـــــیران شي

مرګ یې څه د ارمانونـــــــــو وي خدایه
د چا ټول ژوند چـــــې ایله د یو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځې نو داسې لاړ شې
چې تمام عمر په فــــــــکر کښې روان شې

زه د خیـــــــــــل غمه په دي خاطر ویرېږم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جـــــانان نظر یې هلـــه په نصــــیب شي
چې د دار په ســــــــر منصوره اوبزان شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارماني کور کې اوســــــــيږي ارماني کور ته راځي
ځيـــــــــني خلک بې تپوسه د زړګي کور ته راځي

دروازه يې راته لر کړه ويل يې مور درته غوسه ده
په دې نـــــــــيمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وايم که کوه قاف ته چرته لاړې
دا مې واوره درســـــــــره به ښاپيري کور ته راځي

خپـــل بچي به ورته داسې د پردي په شــــانتې ګوري
څوک چې مونږ غوندې ملګرو عارضي کور ته راځي

چې د مينــــــــې ناکامي يې د خـــپل کلی نه بهر کړي
هغه خلــک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنګه زړه نه به مې وځــي هغه پېـــــغله چې ويل يې
زه دې مړه شم که هغه مې په مرګي کـــور ته راځي

ستا"منصور"کلي کې نشته ستا"منصور"چې چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مـخکې پخوانــــې کور ته راځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ســـتا په دي نــرۍ نرۍ خندا كه غزل جــــــوړ شي

دا ســـتا په خيال به څــنګه وي په تاكۀ غزل جوړ شي

ولله چي عـــــــــقيدي به ورته ټولي په سجــــــــــده شي

زمــــــــــونږه د مـــــــــــينو په دعا كه غزل جوړ شي

پكار خو ده چـــي غرونه ورته هم په خوځـــــيدو شـــي

د دوو مـــئينو زړونو په درزاكۀ غـــــــــزل جوړ شي

د زړه ســــــــــترګي به اوښكي ورته توي كړي د مينو

زما د محبت په انتهـــــــــــــا كه غـــــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مايوسه شي چي مرګ ته غاړي وځي

منـــصوره داسي خـال كښي په ولله كه غزل جـوړ شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېره موده وشـوه چې يم ، په داســې کور کې ويده
په خامـوشيو کې راويـښ شـــمه ، په شور کې ويده

په خــېټه وږی يم ، خو ســترګې مې مړې دي خدايه!
زما غربـت کرارې پروت دی ، په تـش شکور کې ويده

نه پـــــــرې باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د يويشـــــــــــتمې صدۍ خلـک دي ، په اور کې ويده

دده په وړاندې په يـــــــوه کمـــره کې څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، يو سړی په يو انځور کې ويده

باقره! بيا مـې دی د ذهن په حمـــــــــــل کې يو خيال
لکه د دوو مياشـتو ماشوم چــې وي په مور کې ويده
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هېچا ونـــــه لیدې زمـــــــــا د ژوندانه تنهاکې
په ډېرو چیـــغو مې را وختې په خوله تنهاکې

د وخت غـربت، د ژوند لټون، او انتـها د مینې
د چا لاسـونه، د چا پښـې، او د چا زړه تنهاکې

اوس به مـې تـنده ماته کړی وی پرې ترږی یمه
د خدای نه ځار شـمه اوس نه کوي اوبه تنهاکې

چا ټـــــــــکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟
ســحر وختي مې ولیدې، د کور په وره تنهاکې

باقــره! ما په داسـې ښـار کې زندګي تیره کړه
چې نه ســــــــندرې خلك پیژنـي، او نه تنهاکې
بـــــــاقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګرځېدمه ، په خپل سیوري پسې لمر ته راغلم
د یو سرې پســــــــــې د کومې دنیا سر ته راغلم ؟

د ستا په ستـــرګو کې مــــــې ځای د محبـــت لیدلو
چې ترې لویـــــدلی ومه ، بیا هغــــــه کمر ته راغلم

بلها موده پـــــس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چې خپل غربت راته رایاد شو ، خپل څادر ته راغلم

تــــــناکــې پښې پـــــکې وهــــمه ، او ګیلې کومه
زړه مې راتنګ شو ، ناګهانه سمــــــندر ته راغلـــــم

د نامـــــــــــعلـوم منـزل سفـر هم نزاکـت نه لري
خدای خــبر چرته تلم؟ روان ومه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتــــــــلو زیری چې وشــــــولو په ما باقره!
په اوړو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغـــــلم

باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حېران یم ګوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه ګوري
خلـک د لور سره رېـــــبي ګوتې، غنــــــــم نه ګوري

د ســــــــــــر د پاسه مې سودا ټولې دنیا ته ښکاري
د ســـــــر دننه مې ســـــــــــودا یو بنیادم نه ګوري

زهر به پاشـــــــــي په یــــــوه یوه کې صــــبر وکړه
څـــــــوک چې د کور په دېوالونو کې لړم نه ګوري

په ســــــــــــیاهۍ لړلي جېب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جېب کې مې ساه ورکړله قلم نه ګوري

د خپـــــــــل منزل په لور روان دی فاصلې طی کوي
باقر د ځــــــــــــمکې په سیـنه باندې قدم نه ګوري

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند قاتل د جس په بيه زندګـــــي خرڅـــــــوي
زما پـــــه خـــــــاوره د بل شوي اور لوګي خرڅوي

قــسم په خـــــــدای چې کليمه به ورته هم نه ورځی
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلماني خرڅوي

د قســــــــمتونو ويش دی ، څوک به پکې څه ووايي
د چا چــــــې شور نه خوښېده ، هغه بنګړي خرڅوي

ستا تصـــــويرونه هـــم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېـــوالونو بانـــــدې خپله تنهـــــائي خرڅـــــــوي

له خـــــوفه ډک ذهنـــــونه ساتي ، معطر وربـــاندې
باقر لګيا دی ، د لفـــــــــظونو خوشــبوئي خرڅوي

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا د محـــــــــبت کړې وړې لارې خو ګرانې دي
اوښـکې مې له ستـــرګو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې ورباندې شمارمه ؟
ماته خپلې ګوتې د لاســــــــــــونو اوس حيرانې دي

ته راتـــــه انکار کوې، او سترګو نه دې اوښکې ځي
شونډې دې کافـــــرې دي، او ستــرګې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجـيده اوسه
ستا د غبــــارې نه د پښـــــــتون وينې ارزانې دي

څو ځلــې مې وڅــــــښله پياله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقـــــــــره! کړې داســـــې دعاګانې دي ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان پټومـــــــــــه، له دنيـا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په ســـترګو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجــود، د خاورو په څادر پټوم
په تا کې ګرځـــــمه صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظــــر د ګړنګونـــــــو نه لوېدلـی يمه
زلـفې راښـــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

يوه پرده مـــــــې وه، د کور د دروازې مخې ته
هغه دې هـــم يوړه هوا، له تانـــه څه پرده ده

ځان به ضايع کړمه ، چې خيال د مزاجونو ساتم
خلك خـــفه نه شــي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالبوت ګرځـــم راګرځـــم درپسې باقـره!
ما سـره نشــــته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما کـــفن نه يې ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه
زمـا قـاتل مـــــــاته له ځـان نه فرښـته جوړه کړه

د مقـدسې مينـــــــې حد دی ، خـدای به تا راکوي
ستـا د څـــــادر نه مې لمانځه ته مصـله جـوړه کړه

هـر څه قـــيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
مـا چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انغری پرې تود کړي
هغه ظالـــــــــم ترينه خبر شوم ، پنـــجره جوړه کړه

ستـــــــا په جائيــداد ورونه ، نښتي د يـــــو بله سره
ســــــتا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جـــــوړه کړه

چې د کـوتـــــــــــه نه بهر وځـم ، اجازه تـــــرې اخلم
د تنهائی ســــــــــره مې دا رنګه رشــــــته جوړه کړه

دوه رنګـــي خلک به اوس ويني پکـې خپله څهره باقره!
مــــا د خپــــل غزل نه ائينه جـــــــوړه کــــــــړه

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دعـــــاګانـــو پســـې تللی و، ازار یـــــې راووړ
لپې يې اوســـــــوې په لاسونو کې انګار يې راووړ

د چـــــــا لپاره يې دسمـــال په بېوســـــــۍ جوړوه
چې د ډوډۍ ټوکړې يې خرڅې کړې، او تار يې راووړ

بـــې له دښـــمنه هم ژوند ګران دی، تجربه يې وکړه
يوه ســـړي د کور دېـــــوال سوری کړ، مار يې راووړ

مـا ورته ويل ستاسو په وخت کې شکر امن شته دی
زمـا وړوکي بچـــــــــي منډه کړه، اخبار يې راووړ

نـه د چـــا زړه، نه د چا سترګې څوک په بيعه اخلي
باقر خـــــو راغی مګر نـرخ د کـوم، بازار يې راووړ؟
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل احساس بـاندې مې خوري لکه لړم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غـــــم خبرې

په کاغـــذونو رســــــــمومه درته خپلې شـــوندې
زمـــا پر ځای کــوي ، زما د لاس قلـــــم خبرې

پریـبړده چې واچوي لاســـونه د هوا ګـــریـوان ته
د څـــراغونو په حضور کوه ، تورتم خـــــــبرې

د وصـــال شپه ده ، دې کې درد د هـــجر مه یادوه
څوک په جنـــت کې نه کوي د جهــــــــنم خبرې

ماته غـــوړونو کې اخر خاموشـــۍ ځالې وکړې
وشـــوه مودا چې اورم نه د بنیــــــادم خبرې

زه باشـــینده د سحرابي ځمکې یم څه وکړمه؟
باقره! زه خـــو به کوم د ســــــترګو نم خبرې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوک به راتولې کړي ، د دغه تعبیرونو شیــشې
زما په سترګو کې شوې ماتې د خوبونو شیشې

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظـــــــونو قــــــدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شــــــــــــــیشې

که په دې ښار کې چـــــا په یو بل اعتماد کولــی
اېښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شیــشې

اخــــــر دي ولېــــــدل زمــــــا د اوازونو کاڼې
اخر مې ماتې کړې کنه ســتا د غوږونو شیشې؟

ګردونه هم ترینه ویــــــــریږي، نه کیني وربان‌دې
دومره بدرنګې شوې د خلــکو د مخونو شیشې

د خپل منزل مخ چرته وګورم هیڅ چل نه راځي
زما نه ورکې دي باقــــــــــــره! د خاپونو شیشې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ویریږم ګني پوه یـــــــــــم په هر څه، پروردګاره
حالاتو راته لاس ایـــــښی په خــــــوله، پروردګاره

له مانه یې ته ولــــــــې پـــــټ ساتلی یې تراوسه؟
رانیـــــــسمه اسمـــــــان له ګریوانــــه، پروردګاره

چـــــتری مې په ســـــــــــــر ونیوه، د مینې انتها وه
یو څـــــــــوک مې په زړه ډیر را وریده، پروردګاره

په دوه اربه خلـــــــــــکو کې د سوچ خبره نه ده**!**؟
یواځـــــــې وژل کیږي پښـــــــتانه، پروردګــــــاره

منم چې سترګې نه لرم، په سترګو باندې ړوند یم
خو سترګې رســـــــــــــمولی شمه زه، پروردګاره

لاســونه ورته لپــــــــه کړل باقر په دعاګــــــــــانو
جنـــــګ بس کړئ چا لیکل په دېواله ، پروردګاره

باقــــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند د تېـــــــريدو ضرورتــونه ، ځومره ډېر دي
لاســــــونه زما دوه دي ، او کارونه څـومره ډېر دي

په ډېرو دليـــــلونو ورکولـو ، شومــــــــــه ستړی
د خلکو په ذهـــــنونو کې سوالونه ، ځومره ډېر دي

د عشق په بصـــــيرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې ښار کې د زړونو تکلــــيفونه ، ځومره ډېر دي

زما او ســـــــــتا يوه نخــــښه د يو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صـــــندوقونه ، ځومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکانی ورور يم
په ځان پــــــــسې مې کړي اوازونه ، ځومره ډېر دي

هر چا د خـاموشـــــــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې ځومــره کمې دي ، غوږونه ځومــــــره ډېر دي

باقــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک ورک شوي ، تصـــویرونه خلکو ولګول
په رڼا ورځــــې څراغـــونه ، خلکو ولګول

په ما او تا به څنـــګه نه لګي ، فتوې د کفر؟
په فرښـــــــــتو هم الزامونه ، خلکو ولګول

د قبــلولو نه خـــــبر نه یم ، خو دومره وایم
چې د ســجدو په نوم ســرونه ، خلکو ولګول

مرغان خــــــفه دي ، تر ځنګله آبادي رانشي
په هدېرو کـــــــې دېـــوالونه خلکو ولګول

د چا وړومبې دیدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د یو بل ســره لاســــونه ، خلکو ولګول

د چا په خیال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمـــــونه ، خلکو ولګول
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس دی دنیا مې ډېـــرې وکړې تمـــــــاشې د سترګو
بربنډ نــــظر ته مــــې ورواغوستـــې جامې د سترګو

د شوګیـــــرو وېنه یې خـــوري ، خوبه راځې او کنه؟
خلاصـــــــې مې پـــریښې ستا لپاره دروازې د سترګو

وره په وره اووســـــــې راســـره بیا دې هم نه وینمه
ای د کـــــټ ســـر ته رانه ورکې دي چشمې د سترګو

د هر ســــړي په اوږه لاس کیـــږدم ، چې ته یې جوړې
ژبۍ مــــې ولوېده مــــــنې په تا پســــې د سترګو

په دې ویــــــریږم د بنو ځنــــګل پرې اور وانخـــلي
د اوښکـــو تیلو باندې بلـــــې کړم ډیوې د سترګو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ایښی دی ، چې وچ یې کړمه
صــــبر مې نه کـــــیږي باقــــره تر هغــــې د سترګو
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه راغلو بیابه ځانتـــه نوی ویر جـــــوړوم
داسمان ستورو ته لګیایم ســــــــتا تصویرجوړوم

دهرچا خپله فیصله دځان منزل به تـــــــــاکي
زه به خپل ځان دستا په زلفو کي اسیر جـــــوړوم

خوب مي لیدلی په لمن کي ملغلري وړمــــــــــه
ځان ته لګیا یمه په خپله یي تعبیر جـــــــوړوم

په شنه اسمان کي رانه ستوري راته ګونګ پاته دي
ورته خپــــــــــل حال بیانوم ځان مقریر جو ړ وم

په دې نیمګړي دونـــــیاګۍ کي ژوندون داسي کوم
چاته مرید ځان جوړوم چـــــــاته یې پیر جوړوم

دبنو درګي له رنجو سره بهرام تـــــــه ورکـــــړه
د زړه په دړه دخوږې میني تحریر جـــــــوړوم

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختـــــــره چې راځې لاچي لونګ درســــــــره راوړه
د یار غاړي ته هار دبنګړو شرنګ درســـــره راوړه

ډیرلري مســـــــــافر یم نــــه یې ویــــــنم نه مي ویني
راځې خو د ځلورو ســـترګو جـــــــــنګ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو مور دا ډیــــــره مــــــوده مـــــــخکي
هجران درټولوه د وصـــــال بنګ درســـــــــــــره راوړه

داتیرغم خوبه هیرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړې مست اهنګ درســـــــــره راوړه

بــــــــــــــــهرام دا ستا په تمه تمه سپین لاسونه ګرځم
راځه لاس دي په ســـــــــرونکریزو رنګ درسره راوړه

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینـــــــــــي په دنیا کې سمندره پورې لاړم
دیدن پسې دي ګــــرانه سمه او غره پورې لاړم

یو سوال مې د جانان د وصال چیري قبول نه شو
د هر زیارت د هر مـــــلنګ تر دره پوري لاړم

پښتون چېرته غلام نه شـــو او نه یې کړه قبوله
له پوري اباسینه تر خــــــــــیبره پوري لاړم

یو شور مې دبنګړیو تـــــــر غوږشوی دلېلاوو
زیږی مازدیګری وو تر ګودره پــــوري لاړم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د ښکلي [سروضې]تر هسک قمره پوري لاړم

اروابناد محیب الله (بهرام)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په ګل باندي شبنم په زړه مي وورېـــــږي
خوږه جانانه دا ستا غم په زړه مي وورېـــــږي

ستا د دروغو په وعدو مـــــــــي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ســــــــتم په زړه مـــي وورېږي

هغه وروستۍ شپه دي لا اوس هـــــم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل ځـــــم په زړه مي وورېـږي

د يار په چـــــــــــــم کې د خندا شيبه ما ونه ليده
اوښکي وروړم اوښکي راوړم په زړه مي وورېږي

بهرام له ځان سره وړې وړې سلګۍ وکـــــــړمـــــه
د اوښکو کډي بـــــــاروم په زړه مـــــي وورېږي

اروښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماپه تاپســــــــي ژړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي کــتل تمامه شپه

مين زړه مي په سلګو ووګرانه ياره
چي يادونه دي راتلل تمامــــه شپه

ستادمړوسترګوتصويرمي پنــځولو
چي لګياوم په غزل تمامه شـــپه

بس زماپه ګوتونه راتلې جانانـــه
نورولاړوې مکمل تمامه شپـــــه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمېرلي
ولګيادي په اوربل تمامه شپـــه
اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کلـــــــــــه
ستا غمونه پری را اوري کله کلــــــــــه

ورته ناست په انتظار يم ورته ګـــــــــورم
پاس په بام باندي راګوري کله کلـــــــــه

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شـــــــــمارم
ستا غمونه لک ستوري کله کلـــــــــــــه

زورور وحشيان را درومي دې کوڅو تــــه
را نه يوسي څو کمزوري کله کــــــــــــله

له ژړا مي زړه را ډک شي سوچ مي يوسي
د شهيد وطن پــــــــــــــه لوري کله کله

د غمو پنډ مي په سر دی پـــــــسي ګـرځم
په کوڅو کي دوري دوري کــــــــــله کله

بهرام تل په دروازه کـــــــــي بدوا وکړي
دلته راشي له کوم لوري کـــــــــله کله

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غواړي
زه به نه یم تور لحد ته به مــــــــي ژاړي

په زړګي دي وویشتم پورته دي نــــــکړم
اې،بې رحمه یاره لاړې پـــــــــسي لاړي

د غم کاڼي مي په ســــــــــر باندي وریږي
د زړګي خوني مې تــولې شوې ویجاړي

زه چې مړ شــــــــمه اشنا یاد کې یې ساته
یم شهید خون بــه مې وي د ستا له غاړي

زه دي هــــــــــیر کړم تا به هلته هیرومه
چې بهرام غریب په سپین کفن کې نغاړي

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مي ويل بيا به يې نه وينم ما بيـــــــا وليدو
د رقيب غيږه کي جانان مي پــــــــه خندا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پريـــــــږدي ښيراوي کوي
ملنګ مي بيا پوري زيارت کي په بدوا وليـــــــدو

کله خندا کله ژړا کله سلګۍ کـــــــومـــــــــــه
دا چي حالات په دې نيـــــــــمګړي دنيا ما وليدو

د پاکې مـــــــــــيني شهادت دي مبارک وي ورتــه
منصور مـــي پاس د دار په تخت کي په خندا وليدو

ما ويل جـــنت له خدايه غواړي د جانان به سوال ؤ
بهــــــــرام مي خوب کي په مکه کي په دوعا وليدو

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک يې چي دسمال له کلي وباسي

ځـــان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خـــــلک دي دا مال له کلي وباسي

اې غـــربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلـــــــــــجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شـــــړي له خپل دره

ما دي کليوال له کـــــــــلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په مـــــا واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وبـــاسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محبت ته مـــــــــــې اشنا لـــه وسه كيږي

غاړه راكړه كه دې تـــــــــا له وسه كيږي

د مرغانو د ستـــايلو وســـي نـــــــــه يم

خو نيولو ته مي بيـــــا له وســــــــه كيږي

چي تكر خورې د پښتــــون له تندې ســره

دغه څه رنګ د دنيا له وســـــــه كــــــيږي

په غربت كي چي پيزوان غـــــواړې د زړو

راته ووايه زما له وسه كـــــــــــــــــيږی

ته چي هر ځای يی خوښې دي شه په برخه

بس زما خو دا دعا له وسه كيـــــــــــــږي

چې دستا غوندې كور پريږی مســــــافر شي

اې! [ضيواله] دا د چـــــــــــا له وسه كيږي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خپګان او نوی کال درپسي مرمه
ته مـي وګوره لړ حال درپــسي مرمه

یاره نه کـــیږي بې تا زندګي نه شـــي
یاره داسي مي ده خیال درپسي مرمــه

زه غیرت یمه نیولی زنګ چي نه وام
ته هم نه کوي مِسکال درپسي مرمـــه

یا به مړ یمه د ستاسو په درشل کـــي
یا به یم په هسپتال درپســي مـــــرمه

زما مړی به بیا دروړي سرحوضي ته
بیا مي وکړه استقبال درپـــــسي مرمه

کلیوال دي چي زما په نامـــــه بولــي
ټول خبر دي چي ضیوال درپسي مرمه
ثنا ضیوال، دمام 2017/3/21

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه یم خو شــــــعرونه به مې لولې

دا لیــــــــــــکلې دیوانونه به مې لولې

زما یارانو به غمجن داستان پرې ګل وې

د خړ قبر بیراغونه بـــــــــــــه مې لولې

که دې پیر شومه نو بیابه هم شـــکې یې

درته جوړ تړول تعویذ ونه به مې لــــولې

ما به تاته وې لیکلـــــــــــې په کاغذ کې

په زړهاؤ ارمانونه به مــــــــــــې لولې

ستا بڼو به پرې لیکلی ضیوال جــــان وې

د سینې پــــــــــه سر داغونه به مې لولې

(ضیوال)

دمام 2016/3/23

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلونو غاړه ږدم مســـــــافري تـــه
اوښکې مه تويوه ځم مسافـــــــري ته

له جنته په خوښې ځوک ځي دوزخ تــه؟
غريبـــــــي ده کور پرېږدم مسافري تـه

جمع کړي مې په کور کې نه راتـــللې
ډنډې ډنډې اوښکې وړم مســــافري تـه

سم قيامت ؤ آه صحنې په ما جــــانانه
زه چې کله درنه تلم مســـــــــافري ته

ستا يادونه دې او سخته بې خوبــــــې ده
ګرانه کله به شم تم مســــــــــافري ته

د ضيوال له زړه نه يو الله خبــــر وي
اې !ملګرو چې راځم مســــــــافري ته
دمام 2016/5/22

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجل په سترګو پـــؤرې ګنډ په سينــــه
بيا مې چې ګرانې کړي درلنډ په سينـــه

خدايه ته پڅ کړي د جنګونو تـُـبـــــري
چې بيا پښتون نه کــړي برغونډ په سينه

ستا د سينې د بـــــــاغ ميوه نه خورمــــه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په ســــينه

له پکتيکا به دې جـــانانــــــــــه بــيايم
سـيل به کاوو د مـــــــــــلاګنډ پـــه سينه

د ضـــــيوال دې سپيره عادت ته ګورئ
هر څه ترې پـــاتي وي' وې رنډ په سينه
دمام 2016/6/20

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کړي پرې اثـــــر دا دي قلم غزل
یار ته به لـــــــیکم د زړه په دم غزل

اې شـــــــاعره یاره یو خو ووایـــه
ګوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

یاد دي زما زړه په خپګـــان واړوي
یاد دي په ما ولیکي ډېر ســـــم غزل

ما ساده د یار لیـــدو ته ورولـــــــئ
نغد یې رانه واخلئ چي راځـــم غزل

مه یې لوله بیا به دې غمجنه کـــړي
ګرمه یې پــــــخپله بولي ګرم غزل

پاتي رانه کلـــــی وطن کـــور کړلو
ځکه ضیوال لـــــیکم په صنم غزل

ثنا ضیوال ، دمام 2017/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تاته انتــــــــــظار به یمه تـــــول عمر
یاره په دي لار بـــــه یمـــه تول عمر

خدایه که ګنها وي د جانـــــــــان مینه
خدایه ګنهګار به یمــــــــه تول عمـــــر

ښکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه
ستاسو طلبګار به یـــــــــــمه تول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشــــــــــنا
تاته په چغار به یمه تول عمـــــــــــر

ستا د محبت په مدرسه کې جــــــــــان
بوخت په استغفار به یمه تـــــــول عمر

تا لــــــــــــه ما ضیواله سترګي واړوې
دربدر او خوار به یمه تول عـــــــــــمر
ثنا ضیوال، دمام 2107/3/24

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته د مابنام اذان کي ته راکـــــــــوه زر اوبـــه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديګر اوبـــه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وځيــــــــــــښي
وې تر روح افزا هم خوندوري د ګودر اوبـــــــــه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړګـــــــــــى اوبه دماغ اوبه ځيګر اوبه

ما به په فيسبوک کي ســـتا تصوير کاتو خو نه به ؤ
خلکو به غوښتلي لـــــــــــه نلکيو په ســـفر اوبه

چا درته مينځلى ده په منډه کـــــــــــي په بر ګودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله لـــه ځادر اوبه

پاکستان پنډۍ

2018

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته دې لاس راکړ او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چـــــــيرته يې لږ راشه انتظاره ورکه

بيرغ په لاس کـــــې يم، د ډزو تماشې ته ولاړ
سترګې مې نشته او لـــه مانه ده هينداره ورکه

ما پسې لاس نه وو او خلـکو رانه غوښتې ګوتې
ما پسې لاس نه وو او تـــه هم وې چيناره ورکه

يقين ته وکړه!ما يې نښې وي، پوره کال ساتلې
يقين دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسې لاړ شي او ماښام شې بيا يواځې راشې
ارمانه!څه شوي؟ له دې ټول کلې ده لاره ورکه

نصير(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سهار جـــــــګړه ماښام کتار مــــړي راوړو سړيه
په داسې ښـــــــار کې زندګي مــــوږ تيروو سړيه

سترګي مو ښي دي چې د خپلــــه ځايه نه رالويږي
اوس چې خپل لمونځ کوو سجده پکې پريږدو سړيه

د خفګان حد وي او دا غم هم له خپل حده اوړي
ياره موږ څه وکړو لږ ځان به ترې ساتو سړيه

زموږ تر کوره هـــــــــــديره را رسيدلی نه وه
اوس په خپل کور کي هديری ته ځای ټاکو سړيه

ما د خپل ځان لپاره داسې شـــــــــــاعري کوله
ارمان چې مړ به شو نو ما پرې ويښـــاوو سړيه
آرمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان په ځـــان وهم ولې؟
خلـــــــــک قتلوم ولې؟

ای!تصویره دا څـنګه
ژبه درته خورم ولـــې؟

زړه! په بلا واويښتې
داسې دې زبيښم ولې؟

وای، ژړا عادت مې شوه
سترګي ځوروم ولــــې؟

زه دې ښه شيندلــې وم
تا راټولوم ولـــــــې؟

هيلو ته مې اور ورکړ
يو (ارمان) ساتم ولې؟
نصير(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرګه بې مودې درغـــاړې وځمه
راشه که راځې درغـــــاړې وځمه

خپل قسمت ته څنګه سزا ورکړمه؟
دې مې اندیشنې درغـــــاړې وځمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوې
ښه شو بې وعـدې درغاړې وځمه

بیا مې له تصویر نه سترګې ولویدې
مړ شومه خـــــوږې درغاړې وځمه

ای! ارمانـــــه! ته چې په دې لاره تلې
مـــــــــا به تل لیدې درغاړې وځمه

نصیر ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــــــوږ ناريږ له سمي غَره وځي
رشوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کـــافر حســـــن کـافره مسکا
د مينې زور مــــــې له پـرهره وځي

په رنـــــه ورځ باندې مـــابنام راشي
چې مـــسافر د کور لــــه وره وځي

ستا دديوال سيوري تــــه سيخ درشمه
د بل چـــــا کور مـــې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بيا جوړ کړه غزل
کنه!نو تـــــــــــــوري له هنره وځي

پــــــــه روح مې لاس کيږده او دا ووايه
چـــــــې زما ساه د چـــــا نه بره وځی؟

!په دې دوه مـخې مـــــلګرتيا ارمانه
د چا له خولې ښـــنګه خبـــره وځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیر(آرمان)

غزل

یوازي ناست یمه کوټـــه ده او شرنګا د وره ده
د بانديې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړي دنیا نه ډار دې
ځان سره اېښي مې باجــه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شڼې شنهی ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شـــــــرنګا د وره ده

ځان مې خوږیږې زه له خپله درده نــه یم خبر
د دروازی مې اندیشنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې اېښی دی په څنګ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصیر (ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل ناکام ژوندون کومـــــه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ســـــاتمـــه په دې ښار کې

زندګــــــي راتـــه د مرګ دعوت راواستاو

ځکه پټ پـــــــټ پسخيدمه په دې ښار کې

د يو چا لپاره لس مـــــــړي کـــــــومه

د يو چا لپاره مرمه په دې ښار کـــــــې

ما ساتلي وي ريښتيا رښتيا خـــــــبري

په دروغو شرميدمه په دې ښـــــــار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـــــوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کـــــــې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کـــړم

داسي خلکو لويومه په دې ښار کـــــــې

نصير(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا پسی تړی شم او تا پسې اوبه شیندمـــــــــــه

دنیا دې ږنګه شي دنیا پسې اوبه شیندمـــــــــــه

د محبت په سترګو بیا هوا کړی خاوري خـــورې

محبت خوږ دي په هوا پسې اوبـــــــــه شیندمه

له هغه کوره د یتیم بچي زګـــــــــیروي راووزي

ځکه کوڅه کې نن هر چا پســـــــــې اوبه شیندمه

هجران یې ښه وو اوس وصـــــــال ته به ملا تړمه

تعبیر د خوب وو چې لیـــــــــلا پسي اوبه شیندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمــــانه! ځان ته هیڅ نه وایي

په مـــــــــــــلا اور بل وي ملا پسي اوبه شیندمه

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د سترګو دا رڼا دې مانه څوک نه اخـــــــــلي

ماته دې مرګ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم ترږې تا په لپو کې اوبـــــــــــــه راکوی

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نـــه اخلی

ژوند نا کرار دی نصحيت د ناصيح هر وخت اورم

په ليلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څـــــوک نه اخلي

زه دې ژړيږمه خو ستا خوشحـــالي زياته شه ده

زه دې ژړيږم ستا خندا دې مانه څـــوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تڼاکي بيــــــــا وچاودي

ارمانه! خلک ددنيا دې مانه څوک نه اخـــــــلي

نصير(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مين يـــــــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کې چيغه کړم له ډاره پـــه ما څه شوي دي؟

.سودايي شوی يم په خپل ګريوان مي کرښـــــي باسم
ورته معـــــــــلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي ؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وويـل تــه چيـرته يې
زړه می ټالی خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چې تا ټيـکری واچـاوو چيغه دي په زوره وکــړه
شه څه مطلب دي وو له ځـاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخـت به ورتــه وايې بيا دهـــــيڅ نه ژاړي
څه ته را درومې تر مزاره په تا څــه شــوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانتظار شیـــــــــبې به ما نور ځوروي لکه ته
مابه نور ځان ته ګرځوي او مابـه خوري لکه ته

!!په بـازارونـــو تـر هماغه ځـای راغلی یمـه
چی څوک به داسي انځورونه خــرڅوي لکه ته

له دې هـنر سره هم پاتي راغــــــــــلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هرسړی څوک رسمـــوي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي ګزران دي کوې
شه کاروبار ده دشپې ستوري شماروي لکـه ته

نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

.څه خبر ده! اوازونه راپســـې دي
.دچا چيغي دې اهونه راپســــې دي

تورشپه ده او وحشي شانتې سيلۍ ده
له شا تور تور نقابونه راپســـې دي

د بدرنګې زمانې له هره کـــونجه
د اورونو ځنځيرونه راپــــسې دي

زما کارونه دي اوستا هـــغه هنر ده
دا له شا چې کاروانونـــه راپسې دي

د ادکې مـورې چيـــغې را رســيږه
.د وحشــــــيانو کتارونه راپسې دي

وا! ذکي لکه بې څوکه څوک ولاړ ده
غريب نيولی دی غږونه راپسې دي
نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چــا زمــا زمــا د چــا پــه وینــو ســره لاســونـــــه
داسی حالاتو راته ایشي دې به خوله لاســونه
د اسلامیـت او افـغانیت نـــه، بغاوت ده کنـــــــه
چې مسلمان ورور ته مي ایشي په سپاره لاسونه

وحشت یې داسي خور ده ژوند ته تمناه نه کــــوي
هـر چـا نیولـي دې په خـپله مقبـره لاسونــــــــــه

د پـــښتنې پیغلې په دې بـیوسې وژړیــــــــــــدم
اه!! رســم کړې وو د کــور په دروازه لاســونه

د جنګ اورجنه لمن ټوله کړئ او سوال مو واخلئ
له پلوو سره دي لیک په دیواله لاسونـــــــــــــه

له تندي مړ شه ذکي لمونځ ورباندي هم مــه کوه
دې سمندر کې یې مینځل په وینو سره لاســونه
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

تا لېدلی دې وړې د ژړيــــــدو درد؟
هره شپه زه تيروم د زړه بـــــــنو درد

حافيظې نه مې وتلــــــې ځو شعرونه
خدای دې نه وينې په چـــا د اولادو درد

موږ که درد لرو ايښه يې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلــــــــــــو ددغو آيښو درد

دا بېلتون هم جهنم ده خو په ژونـــد کې
قيامت دې په والله د بېليـــــــــــدو درد

اوښکې مه پټو پوهيږم چې خــــــپه يې
راته ښکارې دې نــــــــازکې په ليمو درد

اوس له اوښکـــو او غمو سره عادت يم
ځـــــــــــان ته اخلمه اتله په پيســو درد

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

په رســـــــــــم شوي انـــځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهايي ته څـــــــــومـــــره زور په تنهايي ورکوم

ياد دې وړوکی را زلمــــــی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځې اوس زه ميـــــــــــــــنه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستې په خبـــــــــــــــــرو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندګي ورکـــــــــــــــوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوســـــــــي
زه يو پردې ته د خپل کور زمواري ورکـــــــــــــوم

اتله غواړم يي له خــــــــدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله ســـــــــــاه نو سمدستي ورکوم

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

آلوتلې اروا راغله دوباره د ځـــــــــان سایې ته
چې څهره د تللې کس مې مخامخ شوله څهرې ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم یوه لــــــــــــهزه ده
خپل معصوم نظر مې تت شو په کتو د دروازې ته

انتظار نه ستا دیاد نه او بل زور د تنهــــــــــایې نه
اخیري سلګۍ مې راوړې دغه ځای د مخه ښې ته

چې دې وخت و نه را تللې نه دې غوښتم آې مغرورې
اوس نو ژاړه ښه په چیغو زما پاتې نښانــــــــــــــې ته

نن مې وکتل باران ته څو وعدې مې دې په زړه شـوې
وخ مارغان مې کړل د ننه بیا اتله پنـــــــــــجرې ته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تنـــــــــــــــهايـــــې د بيلتانه د اذيت دردورنه
څومره مې تير کــــړل په خپل زړه د محبت دردونه

د زړه تنګون، يوازيتوب او خاموشـــــــي اوف توبه
بيا را تازه دې کړل بارانه د فطـــــــــرت دردونه

عشق کې ناکام شوم دوزخې شوم ګنهګار شومه زه
راته را وښــــــــــــودل ستا ياد د قيامت دردونه

دا چې مې وينې په خــــــــندا کې نو دا داسي نه ده
په اندرون کې زما شتـــــــه د خپل قسمت دردونه

نن مې په ډک زړه ورتـــــــــــــه وويل اتله داسې
ته راکوه زه دې ساتـــــــــــــم په زمانت دردونه

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــــزل

بې ساه وجود نه مې مزه واخېســــــته
هېر شــــوي کس زما نامه واخېسته

ما ويل ستا يــــاد رانه خپه لاړ نه شي
په بېوسۍ کـــــې مې ډېوه واخېســته

د تنهايۍ نه به پـــــــرې ځان ساتــمه
په خاموشۍ مې آيَـــــــېنه واخېـــسته

د زندګۍ په انتهــــا کـــــــــې يمه
تانه چې لږ مـــــې فاصيله واخېـــسته

اتـــــــــله ځومــــره به مې ودردوې
د بيا راتلــــو مې ترې وعده واخېسته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا به دې ځــــان نه هم ګیلې راځي، خو زه به نه یم
اوښکې په مخ به دې دوه درې راځي ،خو زه به نه یم

د بیلتانه لـــــــــــه درده مــا چري خندا ونــه کړه
ژونده په تا کې به مــــزې راځې، خو زه به نه یم

!ستا په شتوالي کې داستا نه شـــوم خو وروسته به آې
ستا په شان ډېرې قوارې راځـــې، خو زه به نه یم

زما د خولې اظهار اوس شرم د خــپل ځان نه کوي
د هو ځواب چې د هغې راځې، خـــو زه به نه یم

اتله شپـــــه به وې ډېوه به وې باران به هم وي
ژوند کې به دغسـي صحنې راځې، خو زه به نه یم

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

یخه یخني ستا دتودي غيږي ارمـــــــان راسره
تنهایې ونه شوه روان مې کړو خپل ځان راسره

د نفرت حد دې په والله چې زه به څـــــه ووایم
دوه درې قدمه په لار نه ځې مسلمـــــان راسره

وایه نو څنګه به خوشحال په زندګۍ کـــې یمه
چې وې دژوند هره لحظه کې هر شی وران راسره

په زړه مې لاس ونیسم ښه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چې شي جانان راســـره

یه د ډاکټرې یاده څومره زورور یې په خدای
زه چې ژړیږمه ژړا کوي اسمان راســــره

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داچـې ستا ياد ګرځوم لــه ډېره وخته
زه يو غر په اوږو وړم لـــه ډېره وخته

ستا بڼو نه جوړه شـــــوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتـــــــوم له ډېره وخته

د خـــــپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زارئ ورتــــه کوم له ډېره وخته

اخير هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چـې غـــــــلی ژړيدم له ډېره وخته

آيـيـنـې سـره اتـــــــلـه ګرځـيـدمـــه
تنهايي نه پـــــــتېــدم له ډېره وخته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د تنهايي احساس مې خورې لکه لړم لګيادې

دا يو سړی د څه مودې نه په ځم ځم لګيادې

د ژوندانه تمثل نور نه شم کوای نه يې کوم

لابه تر څو وايم چې وخـت راسره سم لګيادې

د زندګۍ په اميـــدونو مې اوښـتي خـاوري

له بلي خوا مي بربادۍ کې داستا غم لګيادې

خدايه ج داستا دبندګی د غافلۍ له وجــهي

ديو آدم په بندګی کې بل آدم لګيـــــــــادې

دا دکـافرو يادو جـبر دي نصـــــــــــيراتـله

پر لـه پسي چې مې باران په مخ د، نم لګيادې

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې زړه ستا په يادو باندې خوشحال وي

هـر ماشـــوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلتـــــــه خلـــک د بل چاڅنګ ته کینی نه

دلـــــته خلــک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف چوف باندې سر دي

بــــس همدیَ مې ژړیدو باندې خوشحال وي

ولي زه به ســتا غمو ســــــره خندا کړم؟ ؟؟

ليوني په ځنځيرو بـــــاندې خوشحال وي؟

له مـــــــــــــودو پس یم راغـلی راته ګوره

تږي شــــــوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خــــو مـــــــــې همدا ببغوري وژني

چې په خـــپلو اسويلو باندي خوشحال وي

نصير(اتل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساه مـــــــي په وجود کي ګیره شوي ده
ښـــــــکاري چي هغه مي هیره شوي ده

داچـــــي دي بیلتون رانه لاس واخیستو
ګـــــــــوره چي خندا مي ډیره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه یـــــــــــمه
ګورې چي ځواني مي تیره شــوي ده

ته چي راسره وي هلته ښـــــه وه خو
اوس دا زندګي مي ســپیره شوي ده

تاچي ویل اتله ستا پـــــــه نوم یې ږدم
راشـــــــــــــه هغه پانه بیره شوي ده

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تاتـــــه کړ م دعا،ته دعاماته کړ ه نازکي
روژه ده، سوال قبلیږي لاس هواته کړه نازکي
دخدای دمهربان اومـــحترم ذات لـــه درباره
زاریٔ دامن تولي پښتـــونخواته کړ ه نازکي
سیالي ضرور ګتم خو؛ګوره داکارته هم وکړه
ټپه دمـــــلالیٔ راپســـي شاته کړ ه نازکي
!اي!تا له دي حا ضیر متـــکلم سړ ي نه، نه ده
مکتب او مدرسه دي ترینـه پاته کـــړ ه نازکي
اي! تاسوخوآذان په خوشا لـــــیو بد رګه کړ
وخ!ما په تړ مو اوښکـو روژه ماته کړ ه نازکي
یوچاراته قیصه دلـــیوني فیــــــــضان کوله
سلګیٔ به یي ورو،ورو،ورسره زیاته کړه نازکي
ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره ښایسته یې چي هیڅ نه لرې مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــاتی،اخ دکلي کلیوال ماښامه
یو خواروژه،بله ګرمـــي بل خواته ښه پوهېژې
هله ژر راشه یم اوښــــــتی په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغـــــه لږ سره،هاغه دوینو پټۍ
بیانوي دزیندۍ شـــــــوي منصور حال ماښامه
شکر،ډاډ ه شومه دعـطرو بوی کوڅه کي لاړ و
شکر راوړي ستا دراتــــلو زیری شمال ماښا مه
هغه ملنګ و، که فیضـــــــان و،ومي نه پیژانده
ولي؟زمادنظر مخ ته شوې دیـــــــــوال ماښامه
ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رسمومه انځورګره انځورګره انځورونه
شروع کړي مـــــــي له سره انځورونه
بلا اوښکي تويول ورتـــــــــه لازم وي
بلا درد لري اکــــثره انځورونــــــــــه
ديوچا په تلاش دارتــــه يو ختلــــــــــي
اوس مو خاڅي له پرهره انځورونـــــه
دنښترو په شملويې سينګار شـــــوی
ښکلوم دي سليمان غره انـــــــځورونه
لړپه تلو تلو کې زمـــــا په طرف ګوره
درنه بـــــــــــاسم مســافره انځورونه
پورې څــوکې ته شپونکی فيضان ختلی
رســــــــــموي له مازديګره انځورونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مږه پريږ ده دی دي هم راباندي پوه شي

پروانه کړي چې ټــــول سم راباندپوه شي

بيامي نه چـــــــــېږي بيالږه ګوزاره کړي

کله کله دې چې غم راباندي پــــــــوه شي

مه خيرم يـــــې ،مه خيرم يې ،مـه خيرم يې

خيري ښه دی چې ټول چم راباندي پوه شي

ترهغو راتـــــــــــه په سپــــکو سپوروسروي

چې مي وکړي ستــرګي نم رابـــاندي پوه شي

وخ دکلـــــي ماشومان راپـــــــــسي ګوري

وخ له کلـــــــــــي چي راځم راباندي پوه شي

واه!فيضانه داســـــــــــــتاد راباندي شک دی

چي د ف توری ليکم رابـــــــــاندي پوه شي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نورچاته نه ښایمه لوی اوهـــــم واړه دردونه
همداسي پټ ښه دي زمادزخمــــي زړه دردونه
دچادلا سه بس همدومره ســـــــزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشــــــي په ما مړه دردونه
وخ خدايه بيا دکــــــــلي هآغه هديره کې تېرشوم
وخ خدايه بـــــــــيايې په ماراوستل زاړه دردونه
يومسافر غريبي مورته په غريب غريب کي وايې
دســــــــــفرپنــــــدوکي مې بندپه بند تړه دردونه
هلــــــه ژر ژر که،دفيضان په نوم دمګردی هلته
ترهـــــــــآغه پوري غرني کلي دې وړه دردونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک يې ددومره تپوس نشته چې داولي ژاړي

ددروازې ترشـــايوخـوک درپسي غلي ژاړي

تا په دعاکې يـــــــــادوي اوبياسلګۍ هم کوې

درپسي هرلمانځه کې هــــآغه نازولــي ژاړي

دکليوالي زړه دې دومره نـــرم شـــوی دی اوس

چي ماشومان هم ورته ستانــامــه اخَلي ژاړي

زموږدښاردنجونو هيڅ خندانصـــــيب کې نه ده

زموږدښارنجوني اکثرچې ماليـدلـــــي ژاړي

هغه چي تير کال به يې دلته زمـــزمــــې کولې

هغه کوچۍ سږکال دغره سرتـــــه ختلــي ژاړي

لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غــــــواړي

واه،څه له درده ژاړي واه،څومره سپيڅلي ژاړي

اې!دادي څه کېږي فيضانه دادکو م کـــلــــــي ده

زموږ کوڅې ته څوک په تاپسې راغلـــي ژاړي

ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دغـــــه ښارکې دهرچاراپسي پام شوى دې

اخ په نـــــازک وجودمي حکم داعدام شوى دې

يو اعــــــلان واورئ کليوالو جنازې ته راشئ

زما دټــــــــــولو آرمانو نو قتل عام شوى دې

دسپين غر څـــــــــوکي ته ختلى يم نارې وهمه

هله ژر راشـــــــــئ دجنګو نو اختتام شوى دې

په نافهمۍ کـــې مي په زړه باندي لوى جبرکړى

په نافهمۍ کـــې مې نظرپه پوري بام شوى دې

په هــــغه کــورکې دفيضان نامه ويل جرم دى

په هــــغه کورکې خو بنديزپه دغه نام شوى دې

ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیــــــــچا هــم ونه کړ ددغي بیمارۍ علا ج

ولـي هیـــخ نه لري دااوښکي اوسلګۍ علا ج

دومره سپیـــــځلي مـــقدس مرض نیولی یمه

زما دسپیځلي زخم نـــــــــه لري نړۍ علاج

دافغانۍ خاوري یو دغه خـــصلت خوندراکوي

ژرپکي وشي دسرکــــــــــشه ککرۍ علاج

هغې په تاپسي و زهر زورور ځــــــــــښلي

ځکه خو ونه شو دهاغي لېونۍ عـــــــــلاج

خپله دعاکوم اوخپله پرې آمین وایمــــــــــــه

پام چې ځوک ونه کړي زما دتنهایۍ عــلاج

دهرجومات له مناري ورته سلګۍ وهــم نور

فیضانه نه راځي دقام دبېغورۍ عـــــــلاج

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دکلي که دښار مسلمـــــــــــــــــــــــاني ده

په اکثروکې دډارمسلـــــــــــــــــــــــماني ده

ځکه جنګ دپښـــتانه کورکې میلـــــــــمه دی

پښتون کړی نن پــه جار مســـــــــــلماني ده

دټوپک خوله دې کنـــــــټرول کړه صبر،صبر

ګرانه لړشه درایسار مسلـــــــــــــــــماني ده

وایې لمونځ هـــــــم درقیب جومات کې نه کړم

ځومره ښکلــي مي دیار مسلمانــــــــــــي ده

ببرسري یتـــیمان درپســــــــــــي ګرځـــــو

سولــي وکړه راتــــــــه ځار مسلـــماني ده

څــوک؟فیـــضان دي دیارکلي نه شــــړلو؟

اې مـــــلا درتـــــــــه په کال مسلمـــاني ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب رانه لاړشـــــــــې تل كومه ستړي ستړي سلګې

ته نـــــــــــور قبولي كړه اې!خدايه زما كړي سلګۍ

داپه شيـــــــبو شيبو بـــــــــاران او وهشتناكي ټكي

دايو يتيم تر دغه ځــــــايـه دي راوړي ســــــــلګۍ

! ظالــــــمه قــــــــدر يې كوه هــــسي يې مه بوله اې

درته به تندرشي يووخت ددې زوى مړي سلــــــــــګۍ

يواعلان واورئ !اعلان واورئ !نوريې هيڅ ونه ويــــل

له منارې نه دجومات شوې نــوري لوړي ســــــــلګۍ

فيضانه ستړى مسافروم پـــه آرمان شهــــــــــــــيد وم

چې راوتې مې دتا بوت لـــــــــــــــه هري دړي سلګۍ

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نړۍ ته جنګ اعلانومه دقلـــــــم پـــــه څـــوکه

هېواده تا ابادومــه دقلم پـــــــــــه څـــــوکـــه

دسپين غر څوکه باندي لوی افغانستا ن ليکمـــــه

څنګ کې يــــې امن رسمو مـــه دقلم په څوکـــه

دشهيد پلا رهـــــغه يـــتيم سلګو نېولـــی بـــچی

که خدای کول قرارومه دقـــلــــم پـــه څـــو که

داسلا مي نړۍ هماغه پـــخوانۍ جذبـــه بــــــه

نړۍ ته بيا ورښکارومه دقــــلم پـــــه څوکـــه

بيا ونـــــــه کړې رقيبه پام داستعمار کوشش د ي

داځلي خوله درماتومه دقلم په څوکـــــــــــــــه

فيضانه چرته که دسولي اختر دلته راشــــــــــې

ستر ګي به دواړه تورومه دقلم په څــــــــــوکه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما به لـــــمنه کې راوړې له پوري غـــره ډبرې

درقيب سرته مې اوس ايښــــــي دي پوره ډبرې

دلته هواسره سيالي مـــــــورږپــــــــه ډبرو کوو

لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فڅادره ډبـــــــرې

ستا لېونی اوس لېونی دی والله سم لـــــــېونــــــی

که باورنه کوې راځه پسي شــــــــماره ډبـــرې

تاته مې نه ويل چې دلته دوباره مـــــــه راځـــــه

منل دي نه و،اوس پـه سرسر باندي خوره ډبرې

زمورږدکلـــــــــــــي يوشاعر دی دفيضان په نامه

هره شپه ولي زمـــــــورږ کورتــــه په تياره ډبرې

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library